

Franciszek Sadurski

Kodeks postępowania karnego : (zestawienie porównawcze artykułów nowego i dawnego k.p.k.)

Palestra 13/10-11(142-143), 113-190

1969

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Kodeks postępowania karnego

(zestawienie porównawcze artykułów nowego i dawnego k.p.k.)

Z dniem 1 stycznia 1970 r. wchodzi w życie nowy kodeks postępowania karnego, uchwalony przez Sejm w dniu 19 kwietnia 1969 r. Jednocześnie tracą moc dotychczasowe przepisy. Przejściowo — do czasu uchwalenia ustawy o zapobieganiu i zwalczaniu demoralizacji i przestępczości nieletnich* — pozostają w mocy jedynie art. 474—495 (postępowanie w sprawach nieletnich) dotychczasowego kodeksu postępowania karnego.

Na wstępie warto — choćby najogólniej — określić główne kierunki zmian, jakie zostały dokonane w obowiązujących przepisach procesowych.

A oto najważniejsze z nich:

— ujednoczenie postępowania karnego przed sądami oraz prokuraturami powszechnymi i wojskowymi;

— położenie silniejszego akcentu na profilaktyczny i wychowawczy charakter procesu, co zostało podkreślone w normie generalnej (art. 2);

— szerszy niż obecnie udział czynnika społecznego w różnych postaciach i stadiach procesu. *Novum* w tej dziedzinie stanowi instytucja przedstawiciela społecznego (art. 81—84). Ponadto kodeks wprowadza w szerszym zakresie powiększone składy sądowe z udziałem dwóch sędziów zawodowych i trzech ławników (art. 19). W postępowaniu uproszczonym — odmiennie niż obecnie — kodeks przewiduje w zasadzie kolegialne rozpoznawanie sprawy przez skład ławniczy (z możliwością odstąpienia od tej zasady), wprowadza ławników do składu sądu opiniującego prośbę o łaskę itd.;

— zwiększenie roli procesowej pokrzywdzonego, m. in. przez przyznanie mu praw oskarżyciela posiłkowego. Dotychczasowy udział w procesie pokrzywdzonego jako świadka nie odpowiadał rzeczywistemu stosunkowi tej osoby do czynu będącego przedmiotem rozpoznania;

— rozszerzenie kontradyktoryjności procesu i jawności postępowania przygotowawczego przez zwiększenie uprawnień oskarżonego i jego obrońcy. Kodeks rozszerza prawo oskarżonego aresztowanego do porozumiewania się z obrońcą sam na sam. Zasadą jest prawo takiego porozumiewania się także w postępowaniu przygotowawczym. Ze względu jednak na tajemnicę tego postępowania kodeks stanowi, że prokurator może za-

* Nazwa robocza tej ustawy.

strzec, iż przy tym porozumieniu będzie obecny on sam lub osoba przez niego wyznaczona. Kodeks nakazuje dopuścić strony do udziału w tych czynnościach śledczych, których powtórzenie na rozprawie nie będzie możliwe (art. 272). Kodeks nakazuje dopuścić oskarżonego i jego obrońcę do udziału w ekspertyzie w stadium śledztwa (art. 274). Jest to szczególnie ważne zwłaszcza w poważnych sprawach gospodarczych. Kodeks nakazuje dopuszczenie oskarżonego na jego żądanie do wszystkich czynności śledczych, jeżeli dobro śledztwa nie stoi temu na przeszkodzie. Rozszerzenie kontradyktoryjności śledztwa i zwiększenie możliwości obrony oskarżonego wynika także ze zmiany w sposobie końcowego zaznajomienia podejrzanego z zebranymi dowodami. Na 7 dni przed tą czynnością i później ma on prawo do porozumienia się z obrońcą sam na sam bez możliwości ograniczenia tego prawa, a następnie prawo do uczestniczenia w dodatkowych czynnościach śledczych. Wreszcie kodeks rozszerza prawo stron do udziału w posiedzeniach sądu (np. art. 299 § 2, 390 § 4, 478 § 3);

— zwiększenie roli sądu w postępowaniu przygotowawczym. Na postanowienie prokuratora stosującego tymczasowe aresztowanie przysługuje oskarżonemu zażalenie do sądu. Nie wnikając w słuszność tego rodzaju przepisu, podkreślić należy, że na postanowienie sądu w powyższym przedmiocie oskarżonemu zażalenie nie przysługuje, natomiast przysługuje ono prokuratorowi. Na postanowienie prokuratora wojewódzkiego o przedłużeniu tymczasowego aresztowania oskarżonemu zażalenie przysługuje (art. 222 § 3 k.p.k.).

Zmianą istotną, chociaż nie merytoryczną, jest zmiana układu kodeksu. Na początku zgrupowane zostały wszystkie przepisy wspólne dla różnych stadiów postępowania, co czyni zbędnym wielokrotne ich powtarzanie w dalszych częściach kodeksu.

Wreszcie należy podkreślić, że kodeks nie reguluje ani postępowania w sprawach nieletnich, ani sposobu wykonania orzeczeń, albowiem postępowanie z nieletnimi uregulowane będzie w niedługim czasie w oddzielnej ustawie, tryb zaś wykonania orzeczeń reguluje odrębna ustawa (kodeks karny wykonawczy), wchodząca w życie jednocześnie z kodeksem postępowania karnego.

Przepisy wprowadzające kodeks postępowania karnego nie wymagają szczegółowego omawiania. Godnym podkreślenia jest fakt, że znoszą one tryb postępowania doraźnego.

Po tych kilku uwagach ogólnych poprzedzających część szczegółową, chciałbym wyjaśnić, jakiemu celowi ma służyć niniejsze opracowanie. Z góry należy się zastrzec, że nie rości sobie ono pretensji do charakteru komentarza. Po prostu ma ono ułatwić praktykom szybkie znalezienie miejsca, w którym znajdują się szczegółowe przepisy o odmiennej obecnie numeracji. Chodzi o to, żeby wskazać — nie wnikając w szczególności, nie omawiając i nie komentując różnic — przepis nowego kodeksu, odpowiadający dawnemu i odwrotnie. **Nic ponadto!**

P r z y k ł a d o w o :

Treść art. 1 nowej procedury (kolumna I) identyczna jest w zasadzie z treścią art. 1 dotychczasowej procedury. Istnieją tylko różnice redakcyjne, co zaznaczono w kolumnie III za pomocą symbolu „r”.

Inaczej już przedstawia się sytuacja z art. 2 zarówno nowej, jak i dawnej procedury. Art. 2 nowej procedury określa cele procesu, kładzie akcent na profilaktyczny i wychowawczy charakter procesu, natomiast art. 2 dotychczasowej procedury zawiera zasadę skargowości i odpowiada częściowo art. 6 nowych przepisów procesowych.

Art. 3 dotychczasowej procedury mówi o ujemnych przesłankach procesowych i jest odpowiednikiem art. 11 nowego k.p.k., natomiast art. 3 nowej procedury jest w § 1 odpowiednikiem obecnego art. 8 k.p.k., a w § 2 i 3 zawiera zasadę domniemania niewinności i zasadę *in dubio pro reo*.

Dlatego w takich wypadkach, kiedy wypełniona jest kolumna II (znajduje się w niej zawsze numer przepisu procedury dawnej), w kolumnie III podany jest numer przepisu nowej procedury, regulujący tę samą materię z ewentualnym zaznaczeniem różnic. Natomiast gdy wypełniona jest kolumna I (zawierająca tylko numery przepisów procedury nowej), to w kolumnie III podany jest numer odpowiedniego przepisu dotychczasowej procedury wraz z symbolami ewentualnych różnic.

Należy zaznaczyć, że treść zawarta w kolumnie III dotyczy wyłącznie nowego kodeksu postępowania karnego (poza samymi numerami dawnego k.p.k.).

Dział XIV, dotyczący orzecznictwa sądów wojskowych, omówiono globalnie.

Ponadto chciałbym zaznaczyć, że tytuły działów i rozdziałów są wyłącznie tytułami nowego kodeksu postępowania karnego.

W większości wypadków zestawienie przepisów w poszczególnych działach bądź rozdziałach k.p.k. poprzedzone jest krótkim wstępem, charakteryzującym zmiany wprowadzone w nowej procedurze. Charakterystyka tych zmian jest w zasadzie dosłownym bądź prawie dosłownym przytoczeniem odpowiednich fragmentów z Uzasadnienia rządowego projektu kodeksu postępowania karnego. Uczyniono to całkowicie świadomie celem podania najbardziej autorytatywnej charakterystyki i kierunków dokonanych zmian. Podane w tym wstępie artykuły bez bliższego określenia oznaczają artykuły nowego k.p.k.

W końcu podkreślić należy, że część przepisów nowego k.p.k. nie zawsze zbieżna jest całkowicie z treścią uchylonego k.p.k. lub z treścią uchylonych ustaw szczególnych. W wypadkach takich przytoczony został przepis (poza zaznaczeniem tego faktu w kolumnie III symbolami „r. i m.”), który choćby częściowo zbliżony jest do przedmiotu unormowanego w uchylonym k.p.k. lub w uchylonych ustawach.

R e a s u m u j ą c :

1. w kolumnie I — podane są artykuły nowego k.p.k.,
2. w kolumnie II — artykuły dotychczasowego k.p.k.,
3. w kolumnie III — odpowiedni numer artykułu dawnej procedury, gdy wypełniona jest kolumna I, lub odpowiedni numer nowej procedury, gdy wypełniona jest kolumna II, a ponadto zaznaczone są symbolami („r” lub „r. i m.”) ewentualne różnice. Niekiedy w tej kolumnie scharakteryzowano (w największym skrócie oczywiście), różnice w uregulowaniu konkretnej treści lub podano treść przepisu.

Ponadto:

1. symbol „d.k.p.k.” oznacza dotychczasowy kodeks postępowania (obowiązujący do dnia 31 grudnia 1969 r.);
2. symbol „n.k.p.k.” oznacza nowy kodeks postępowania karnego;
3. symbol „r.” oznacza, że istnieją różnice redakcyjne;
4. symbol „r. i m.” oznacza różnice redakcyjne i merytoryczne;
5. symbol „k.w.p.k.” oznacza kodeks wojskowego postępowania karnego;
6. k.k. oznacza nowy kodeks karny, uchwalony w dniu 19.IV.1969 r.;
7. k.k.w. — kodeks karny wykonawczy;
8. p.w.k.p.k. — przepisy wprowadzające kodeks postępowania karnego.

KODEKS POSTĘPOWANIA KARNEGO

I

II

III

Dział I

PRZEPISY WSTĘPNE

(art. 1—15)

Przepisy wstępne ujęto szerzej w porównaniu z „Przepisami ogólnymi” dotychczasowego k.p.k.

Ustanawiają one następujące zasady:

- a) zasadę udziału czynnika społecznego w postępowaniu karnym,
- b) zasadę bezstronności organów prowadzących postępowanie karne,
- c) zasadę domniemania niewinności,
- d) zasadę *in dubio pro reo*,
- e) zasadę swobodnej oceny dowodów,
- f) zasadę skargowości,
- g) zasadę lojalności władzy, polegającą na tym, że jeżeli ustawa nakazuje pouczyć uczestników postępowania o ciążących obowiązkach i o przysługujących im uprawnieniach, to brak takiego pouczenia lub mylne pouczenie nie może wywoływać ujemnych skutków procesowych dla osoby, której to dotyczy (art. 10 k.p.k.).

Przepisy wstępne (art. 13) przewidują obowiązek **sygnalizacji** przez sąd, prokuratora lub Milicję Obywatelską o stwierdzeniu w toku postępowania poważnego uchybienia w czynnościach instytucji państwowej lub społecznej, zwłaszcza gdy uchybienie to sprzyja popełnianiu przestępstw. Jednocześnie przyznano prawo żądania w tych wypadkach wyjaśnień, co powinno uczynić bardziej skuteczną taką sygnalizację.

1

Por. art. 1 d.k.p.k. — r.

1

Por. art. 1 n.k.p.k. — r.

2

Przepis podkreśla zasadnicze cele procesu karnego stanowiąc, że podstawą wszelkich rozstrzygnięć są ustalenia faktyczne odpowiadające prawdzie, oraz akcentuje profilaktyczny i wychowawczy charakter procesu. W przepisie tym wyrażona jest zasada prawdy obiektywnej.

2

§ 1 odpowiada art. 6 n.k.p.k.
§ 2 jest odpowiednikiem art. 5 § 2 n.k.p.k.

3

Por. art. 8 d.k.p.k. — r. i m.
§ 2 wyraża zasadę domniemania niewinności.
§ 3 wyraża zasadę *in dubio pro reo*.

I	II	III
	3	Por. art. 11 n.k.p.k.
4		Por. art. 9 d.k.p.k. Przepis znacznie rozszerzony. Statuuje zasadę swobodnej oceny dowodów i wyjaśnienia jej istotę. § 2 art. 4 zawiera normę o mocy wiążącej innych orzeczeń sądowych charakteru konstytucyjnego.
	4	Por. art. 15 n.k.p.k.
5		Por. art. 2 § 2 i art. 50 d.k.p.k. Ekspozuje zasadę legalizmu. § 4 określa krąg osób podlegających ściganiu przy przestępstwach wnioskowych.
	5	Por. art. 14 n.k.p.k.
6		Por. art. 2 § 1 d.k.p.k.
	6	Por. art. 4 § 2 n.k.p.k.
7		Por. art. 7 d.k.p.k. — r.
	7	Por. art. 7 n.k.p.k. — r.
8		Por. art. 74 d.k.p.k. — r. i m.
	8	Por. art. 3 § 1 n.k.p.k.
9		Por. art. 76 § 1 d.k.p.k. — r.
	9	Por. art. 4 § 1 n.k.p.k.
10		Wkłada obowiązek informowania i pouczenia uczestników postępowania o przysługujących im uprawnieniach procesowych. Przepis ten zwiększa gwarancje procesowe uczestników postępowania karnego.
	10	Por. art. 25 § 1 i 3 n.k.p.k.
11		Por. art. 3 d.k.p.k. Rozszerza katalog ujemnych przesłanek procesowych.
	11	Por. art. 388 pkt 7 n.k.p.k.
12		Przepis nowy, uprawniający sąd lub prokuratora do przekazania sprawy sądowi społecznemu lub innemu organowi w razie odmowy wszczęcia postępowania lub jego umorzenia.
	12	Por. art. 388 pkt 8 n.k.p.k. Zaznaczyć należy, że nowy k.p.k. nie zna instytucji „nieważności”. Uwaga ta dotyczy również art. 11 d.k.p.k.
13		Przepis wkłada na organy prowadzące postępowanie karne obowiązek sygnalizowania organom powołanym do nadzoru nad jednostką organizacyjną dopuszczającą się tych uchybień, a w razie potrzeby także orga-

I	II	III
		nom kontroli. Organ zawiadamiający (sąd, prokurator, Milicja Obywatelska) może żądać wyjaśnień co do stwierdzonych uchybień.
	13	Por. art. 388 zd. pierwsze i art. 474 § 2 n.k.p.k.
14		Por. art. 5 § 1 d.k.p.k. — r.
	14	Por. art. 25 § 2 n.k.p.k.
15		Por. art. 4 d.k.p.k. — r.
	15	Por. art. 16 n.k.p.k.

Dział II

SĄD

Rozdział 1

WŁAŚCIWOŚĆ I SKŁAD SĄDU (art. 16—29)

16		Por. art. 15 d.k.p.k. — r. Utrzymuje obecnie obowiązującą zasadę, że sąd powiatowy właściwy jest we wszystkich sprawach, jeżeli ustawa nie przekazuje ich do właściwości innego sądu.
	16	Por. art. 19 § 1 i art. 20 § 2 n.k.p.k.
17		Por. art. 17 d.k.p.k. — r. i m. Zbrodnie z wyjątkiem rabunku (art. 210 § 1 k.k.) należą do właściwości sądu wojewódzkiego. Ponadto do właściwości sądu wojewódzkiego jako sądu pierwszej instancji należą występki ważne z punktu widzenia społecznego, ale trudne do osądzenia.
	17	Por. art. 17 n.k.p.k.
18		Por. art. 19 d.k.p.k. — r.
	18	Por. art. 19 § 1 i art. 20 § 1 n.k.p.k.
19		Por. art. 16 i 18 d.k.p.k. — r. Ponadto w sprawach o najcięższe zbrodnie zagrożone karą śmierci obowiązkowy jest w sądzie wojewódzkim jako sądzie pierwszej instancji skład dwóch sędziów i trzech ławników, rewizję zaś od wyroku orzekającego karę śmierci albo rewizję wnoszącą o wymierzenie takiej kary rozpoznaje Sąd Najwyższy w składzie pięciu sędziów. Jest to realizacja zasady przyjętej w kodeksie karnym, że kara śmierci jest karą wyjątkową (art. 30 § 2 k.k.).

I	II	III
	19	Por. art. 18 n.k.p.k.
20		<p>Por. art. 18 § 2 d.k.p.k. Utrzymuje zasadę, że na rozprawie rewizyjnej oraz na wszystkich posiedzeniach w sądzie wojewódzkim orzeka skład trzech sędziów zawodowych.</p> <p>Jednakże zasada ta została uelastyczniona przez przyznanie prezesowi sądu prawa wydawania zarządzeń, by sprawy na posiedzeniu sądu pierwszej instancji rozpoznawane były w składzie jednego sędziego i dwóch ławników.</p> <p>§ 2 tegoż przepisu stanowi, że sąd powiatowy orzeka w składzie jednego sędziego, a na zarządzenie prezesa — w składzie jednego sędziego i dwóch ławników.</p> <p>Nowy k.p.k. nie zna posiedzeń niejawnych.</p>
	20	Por. art. 21 n.k.p.k.
21		Por. art. 20 d.k.p.k. — r: Utrzymano obecne zasady właściwości miejscowej i funkcjonalnej.
	21	Por. art. 22 § 1 n.k.p.k.
22		Por. art. 21 i 22 d.k.p.k. — r.
	22	<p>Por. art. 22 § 3 n.k.p.k. Dotychczasowy art. 22 stanowił, że w razie niemożności ustalenia właściwości miejscowej sądu, Sąd Najwyższy decydował, który sąd miał sprawę rozpoznawać.</p> <p>Nowy k.p.k. w art. 22 § 3 stanowi, że w wypadku takim właściwym sądem do rozpoznania sprawy jest sąd dla Dzielnicy Śródmieście m. st. Warszawy.</p>
23		Por. art. 24 d.k.p.k. — r.
	23	Por. art. 24 § 1 n.k.p.k.
24		Przepis ten w stosunku do dotychczasowego art. 23 został rozbudowany, dodano w nim § 2 i § 3.
	24	Por. art. 23 n.k.p.k.
25		Por. art. 10 i 14 d.k.p.k. — r.
	25	Por. art. 24 § 3 n.k.p.k.
26		Por. art. 32 d.k.p.k. — r.
	26	Por. art. 503 n.k.p.k.
27		Por. art. 33 d.k.p.k. — r.
	27	Por. art. 512 n.k.p.k.
28		Por. art. 29 i 31 d.k.p.k. — r.
	28	Por. art. 25 § 2 n.k.p.k.

I	II	III
29		Por. art. 30 d.k.p.k. — r.
	29	Por. art. 28 § 1 n.k.p.k.
—	30	Por. art. 29 n.k.p.k.
—	31	Por. art. 28 § 2 n.k.p.k.
—	32	Por. art. 26 n.k.p.k.
—	33	Por. art. 27 n.k.p.k.

Rozdział 2.

WYŁĄCZENIE SĘDZIEGO

30	—	Por. art. 34 d.k.p.k. — r. Wyłączenie sędziów i ławników oparte jest na dotychczasowych zasadach. Zmianę przedłużającą okres do zgłoszenia wniosku o wyłączenie zawiera art. 31 § 2 n.k.p.k.
31	—	Por. art. 37 d.k.p.k. — r. i m.; por. uwagę do art. 30 n.k.p.k.
32	—	Por. art. 35 i 37 d.k.p.k. — r.
33	—	Por. art. 39 d.k.p.k. — r.
34		Por. art. 39 ¹ d.k.p.k. — r.
	34	Por. art. 30 n.k.p.k.

Dział III

STRONY, OBRONCY, PEŁNOMOCNICY I PRZEDSTAWICIEL SPOŁECZNY

(art. 34—84)

Rozdział 3.

OSKARZYCIEL PUBLICZNY

(art. 35—39)

35	Por. art. 51 d.k.p.k. Dodano § 2, który przyznaje prawo wykonywania czynności oskarżyciela publicznego także innym organom w granicach ustawowego upoważnienia.
----	---

I	II	III
	35	Por. art. 32 § 3 n.k.p.k.
36		Por. art. 54 d.k.p.k. — r.
	36	Por. art. 32 § 4 n.k.p.k.
37		Por. art. 48 d.k.p.k. — r.; por. art. 3 ust 1 pkt 1 ustawy o Prokuraturze PRL
	37	Por. art. 31 § 1 n.k.p.k.
38		Por. art. 52 d.k.p.k. — r. i m.
	38	Por. art. 31 § 2 n.k.p.k.
39		Por. art. 52 § 2 i 3 d.k.p.k.
	39	Por. art. 33 n.k.p.k.
—	39 ¹	Por. art. 34 n.k.p.k.

Rozdział 4.

POKRZYWDZONY

(art. 40—43)

40		Por. art. 55 d.k.p.k. — r. i m. (§ 2)
	40	Por. art. 86 n.k.p.k. (w Dziale IV — Czynności procesowe).
41		Por. art. 58 d.k.p.k. — r. Art. 41 § 2 przyznaje ponadto wykonanie praw pokrzywdzonego zakładowi ubezpieczeń, co koresponduje z art. 363 § 1 k.p.k.
	41	Por. art. 87 n.k.p.k., który stanowi, że wyroki mogą zapaść zarówno na rozprawie, jak i na posiedzeniu. Jest to istotna zmiana. Na marginesie podkreślić należy, że również obecnie wyrok w pewnych wypadkach może być wydany także na posiedzeniu, np. wyrok uwzględniający rewizję nadzwyczajną na korzyść oskarżonego.
42		Por. art. 58 § 1 i 56 d.k.p.k. — r.
	42	Por. art. 87 § 1 i art. 88 n.k.p.k.
43		Por. art. 59 d.k.p.k. Przepis rozszerza krąg osób, które wchodzi w uprawnienia pokrzywdzonego w razie jego śmierci (małżonek, krewni w linii prostej, rodzeństwo oraz osoba przysposabiająca i przysposobiona).
	43	Por. art. 89 n.k.p.k.

I

II

III

Rozdział 5.**OSKARŻYCIEL POSIŁKOWY**

(art. 44—48)

44		Przepis nowy, podobnie jak i instytucja oskarżyciela posiłkowego jest nowa w naszej procedurze. Rozdział ten reguluje uprawnienia oskarżyciela posiłkowego zwłaszcza w wypadkach, gdy prokurator zrzeka się oskarżenia.
	44	Por. art. 90 n.k.p.k.
45		Przepis nowy.
	45	Por. art. 91 n.k.p.k.
46		Przepis nowy.
	46	Por. art. 92 n.k.p.k.
47		Przepis nowy.
	47	Przepis pominięty, jako zbędny.
48		Przepis nowy.
	48	Por. art. 5 § 1 n.k.p.k. oraz art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o Prokuraturze PRL.

Rozdział 6.**OSKARŻYCIEL PRYWATNY**

(art. 49—51)

49		Por. art. 60 i 61 d.k.p.k. — r. Należy podkreślić, że sytuacja oskarżyciela prywatnego nie uległa większym zmianom w nowym k.p.k.
	49	Por. art. 11 pkt 2 n.k.p.k. i art. 26 k.k.
50		Por. art. 65 d.k.p.k. — r. W § 2 tegoż artykułu określono sytuację pokrzywdzonego w razie objęcia oskarżenia przez prokuratora. Pokrzywdzony, który wniósł oskarżenie, zyskuje wówczas automatycznie prawa oskarżyciela posiłkowego.
	50	Por. art. 5 § 3 n.k.p.k.
51		Por. art. 62 d.k.p.k. — r.
	51	Por. art. 35 n.k.p.k.

I

II

III

Rozdział 7.

POWÓD CYWILNY

(art. 52—60)

Nowy k.p.k. wprowadza istotne zmiany w przepisach o powództwie cywilnym. O przyjęciu powództwa sąd wydaje postanowienie. Chodzi o stworzenie jasnej sytuacji w procesie.

Od orzeczeń odmawiających przyjęcia powództwa lub pozostawiających je bez rozpoznania środek odwoławczy nie przysługuje.

Jasno określono sytuację powoda cywilnego w postępowaniu przygotowawczym. W razie zgłoszenia przez niego wniosku o zabezpieczenie roszczeń w sprawie tego wniosku orzeka prokurator, co znacznie urealnia ten środek procesowy i zwiększa jego skuteczność (art. 59 § 2).

W sposób wyraźny rozstrzygnięto, że w kwestiach nie unormowanych przez przepisy kodeksu postępowania karnego a dotyczących powództwa cywilnego stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania cywilnego (art. 60).

52		Por. art. 66 § 1 d.k.p.k. — r.
	52	Por. art. 38 i 39 n.k.p.k.
53		Por. art. 66 § 2 d.k.p.k. — r.
	53	Por. art. 248—250 n.k.p.k.
54		Por. art. 66 § 3 d.k.p.k. — r.
	54	Por. art. 36 n.k.p.k.
—	54 ¹	Pominięty w nowym k.p.k.
55		Por. art. 67 d.k.p.k. — r. Przepis znacznie rozbudowany.
	55	Por. art. 40 n.k.p.k.
56		Por. art. 68 d.k.p.k. — r.
	56	Por. art. 42 § 2 n.k.p.k.
57		Przepis nowy.
	57	Por. art. 42 § 2 n.k.p.k.
58		Przepis nowy.
	58	Por. art. 41 n.k.p.k.
59		Przepis w zasadzie nowy. Elementem wspólnym z dotychczasowym art. 69 k.p.k. jest możliwość żądania zabezpieczenia roszczeń. Według dotychczasowych przepisów o takim zabezpieczeniu rozstrzygał na posie zenu niejawnym sąd karny właściwy do rozpo-

I	II	III
		znania sprawy, według nowego zaś art. 59 k.p.k. powództwo cywilne może być zgłoszone już w toku postępowania przygotowawczego, a o wniosku o zabezpieczenie roszczeń orzeka prokurator. Oczywiście na takie postanowienie przysługuje zażalenie.
	59	Por. art. 43 n.k.p.k.
60		Przepis nowy, wyraźnie rozstrzygający, że w kwestiach dotyczących powództwa cywilnego, a nie unormowanych w k.p.k., stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania cywilnego. Por. art. 70 d.k.p.k.
	60	Por. art. 49 § 1 n.k.p.k.

Rozdział 8.

OSKARŻONY

(art. 61—71)

Stanowisko procesowe oskarżonego nie uległo zasadniczym zmianom. Dokładnie jednak określono, że oskarżony obowiązany jest poddać się oględzinom i zewnętrznym ciału oraz innym badaniom nie połączonym z naruszeniem integralności ciała (pobranie odcisków palców, okazanie innym osobom), jak również poddać się badaniom psychologicznym i psychiatrycznym oraz badaniom nie zagrażającym zdrowiu, połączonym z dokonaniem zabiegów na jego ciele z wyjątkiem chirurgicznych — pod warunkiem dokonywania ich przez uprawnionych do tego pracowników służby zdrowia z zachowaniem wskazań wiedzy lekarskiej (art. 65).

61		Por. art. 71 d.k.p.k. — r.
	61	Por. art. 49 § 2 n.k.p.k.
62		Przepis nowy. Por. art. 127 § 1 lit. b) d.k.p.k.
	62	Por. art. 51 n.k.p.k.
63		Por. art. 73 d.k.p.k. — r.
	63	Por. art. 444 § 2 n.k.p.k.
64		Por. art. 84 d.k.p.k. Rozszerza uprawnienia oskarżonego tymczasowo aresztowanego do porozumiewania się ze swoim obrońcą.
	64	Por. art. 444 § 1 n.k.p.k.
65		Przepis nowy. Dokładnie określa obowiązek oskarżonego poddania się — dla celów dowodowych — oględzinom zewnętrznym ciała oraz innym badaniom psychologicznym i psychiatrycznym.

I	II	III
	65	Por. art. 50 n.k.p.k.
66		Por. art. 75 d.k.p.k. — r.
	66	Por. art. 52, 53 i 54 n.k.p.k.
67		Por. art. 77 d.k.p.k.
	67	Por. art. 55 § 3 n.k.p.k.
68		Por. art. 76 § 2 d.k.p.k.
	68	Por. art. 56 n.k.p.k.
69		Por. art. 80 d.k.p.k. — r. i m.
	69	Por. art. 59 i 250 n.k.p.k.
70		Por. art. 79 § 1 d.k.p.k. — r. i m.
	70	Pominięty w nowym k.p.k. Por. art. 60 n.k.p.k.
71		Por. art. 79 § 2 d.k.p.k.
	71	Por. art. 61 n.k.p.k.

Rozdział 9.

OBROŃCY

I PEŁNOMOCNICZY

(art. 72—80)

Nowym rozwiązaniem jest sprecyzowanie roli obrońcy (art. 77). Obrońca może podejmować czynności procesowe jedynie na korzyść oskarżonego, co nie oznacza, że obrońca jest związany jego zleceniami.

Udział obrońcy nie wyłącza osobistego udziału oskarżonego w postępowaniu (art. 77 § 2).

Nowym uregulowaniem jest obowiązek zawiadomiania przez sąd (a w postępowaniu przygotowawczym przez prokuratora) rady adwokackiej o oczywistych naruszeniach przez obrońcę jego obowiązków, zwłaszcza w zakresie obrony.

Należy podkreślić, że obrońca z urzędu ma obowiązek podejmowania czynności procesowych aż do prawomocnego zakończenia postępowania. Jeżeli jednak czynności takich należy dokonać poza siedzibą obrońcy z urzędu, prezes właściwego sądu miejsca czynności ustanawia na wniosek dotychczasowego obrońcy innego obrońcę z urzędu spośród miejscowych adwokatów lub wyznacza w tym celu zespół adwokacki, którego kierownik deleguje obrońcę (art. 75).

72		Por. art. 73 d.k.p.k. — r.
	72	Pominięty. Por. art. 269 n.k.p.k.
73		Por. art. 86 d.k.p.k. — r. i m.

I	II	III
	73	Por. art. 63 n.k.p.k.
74		Por. art. 80 d.k.p.k. — r.
	74	Por. art. 8 n.k.p.k.
75		Przepis nowy, określający obowiązki obrońcy z urzędu. Por. art. 83 d.k.p.k.
	75	Por. art. 66 n.k.p.k.
76		Por. art. 82 d.k.p.k. — r.
	76	Por. art. 9 i 68 n.k.p.k.
77		Przepis nowy.
	77	Por. art. 67 n.k.p.k.
78		Przepis nowy, wkładający na sąd lub prokuratora (postępowanie przygotowawcze) obowiązek zawiadomienia rady adwokackiej o oczywistym naruszeniu przez obrońcę jego obowiązków.
	78	Por. art. 72 n.k.p.k.
79		Por. art. 85 d.k.p.k. — r. i m.
	79	Por. art. 70 i 71 n.k.p.k.
80		Por. art. 81 d.k.p.k.
	80	Por. art. 69 i 74 § 1 n.k.p.k.

Rozdział 10.

PRZEDSTAWICIEL SPOŁECZNY

(art. 81—84)

Kodeks postępowania karnego wprowadza nie znaną dotychczas instytucję przedstawiciela społecznego.

Przedstawiciel społeczny może być dopuszczony, jeżeli sąd uzna, że jego udział w postępowaniu sądowym leży w interesie wymiaru sprawiedliwości.

81		Przepis nowy, dopuszczający przedstawiciela społecznego do udziału w postępowaniu sądowym.
	81	Por. art. 80 n.k.p.k.
82		Przepis nowy, określający uprawnienia przedstawiciela organizacji społecznej.
	82	Por. art. 76 n.k.p.k.

I	II	III
83		Przepis nowy, określający osobę przedstawiciela społecznego w wypadku, gdy oskarżonym jest żołnierz albo funkcjonariusz służby zorganizowanej na zasadach dyscypliny wojskowej.
	83	Przepis pominięty w nowym k.p.k. Wskazówką w zakresie wyznaczania obrońcy z urzędu jest art. 75 § 2 n.k.p.k.
84		Przepis nowy, przewidujący możliwość udzielenia poręczenia lub roztoczenia dozoru nad oskarżonym przez przedstawiciela społecznego.
	84	Por. art. 64 n.k.p.k.

DZIAŁ IV.

CZYNNOŚCI PROCESOWE

(art. 85—151)

Rozdział 11.

ORZECZENIA I ZARZĄDZENIA

(art. 85—94)

Projekt, idąc częściowo za wzorem kodeksu postępowania cywilnego, skupia ogólne przepisy o czynnościach procesowych i wyodrębnia je w osobny dział (IV). Nazwę działu: „Czynności procesowe” uznać należy za trafniejszą niż „Przepisy porządkowe” (księga V kodeksu postępowania karnego dotychczas obowiązującego), dlatego że w dziale tym zamieszczono normy o charakterze nie tylko porządkowym, a poza tym dlatego, że normy o terminach doręczenia i protokołach, jakkolwiek mają charakter porządkowy, często sięgają głęboko swoją merytoryczną treścią w istotę postępowania karnego.

Rozdział 11 („Orzeczenia i zarządzenia”) został — w porównaniu z odpowiednim rozdziałem obecnego kodeksu postępowania karnego — nieco rozbudowany i zawiera wiele zmian.

85		Por. art. 320 d.k.p.k. — r.
	85	Por. art. 79 n.k.p.k.
86		Por. art. 40 d.k.p.k. — r.
	86	Por. art. 73 § 2 n.k.p.k.
87		Por. art. 42 d.k.p.k. — r. Przepis rozszerzony.

I	II	III
	87	Por. art. 80 n.k.p.k. w związku z art. 91 k.p.c. Por. też art. 75 § 1 n.k.p.k.
88		Por. art. 42 § 3 d.k.p.k. — r. i m.
	88	Por. art. 160 § 1 n.k.p.k.
89		Por. art. 43 d.k.p.k. — r. i m.
	89	Por. art. 160 § 2 n.k.p.k.
90		Por. art. 44 d.k.p.k. — r. i m. Przepis stanowi wyraźnie, że gdy nie ma odmiennej regulacji ustawowej (jak np. co do wyroku), to każde orzeczenie musi zawierać uzasadnienie, przy czym zarówno orzeczenie, jak i jego uzasadnienie musi być sporządzone łącznie.
	90	Pominięty w n.k.p.k., gdyż Konstytucja PRL nie przewiduje takiego organu władzy.
91		Por. art. 45 d.k.p.k. Przepis znacznie rozbudowany i poza zmianami redakcyjnymi wprowadza istotne zmiany merytoryczne.
	91	Por. art. 161 n.k.p.k.
92		Por. art. 46 d.k.p.k., znacznie rozbudowany. Wprowadza zmiany merytoryczne.
	92	Por. art. 163 i 164 n.k.p.k.
93		Przepis stanowiący, że w postępowaniu przygotowawczym w kwestii wydawania zarządzeń oraz sprostowania oczywistych omyłek pisarskich i rachunkowych stosuje się odpowiednio przepisy postępowania sądowego.
	93	Por. art. 162 n.k.p.k.
94		Przepis wprowadza na wzór kodeksu postępowania cywilnego klauzulę wykonalności dla orzeczeń w zakresie roszczeń majątkowych.
	94	Por. art. 165 n.k.p.k. Do odmowy zeznań przepis uprawnia osobę najbliższą dla oskarżonego (por. art. 120 § 5 k.k.).

Rozdział 12.

NARADA I GŁOSOWANIE

(art. 95—101)

Podstawowe przepisy o naradzie i głosowaniu, jako obowiązujące w toku całego postępowania sądowego, zamieszczono wśród przepisów o czynnościach procesowych, a więc inaczej, niż to ma miejsce w obowiązujących jeszcze przepisach (por. art. 319 i następane dotychczas obowiązującego k.p.k.).

I	II	III
95		Por. art. 319 d.k.p.k. — r. Przepis rozbudowany.
	95	Por. art. 168 n.k.p.k. — r.
96		Por. art. 322 d.k.p.k. Przepis rozbudowany.
	96	Por. art. 166 n.k.p.k.
97		Por. art. 321 d.k.p.k. Dodano § 2.
	97	Por. art. 172 § 1 i 173 n.k.p.k.
98		Por. art. 323 d.k.p.k. — r.
	98	Por. art. 169 n.k.p.k.
99		Por. art. 323 § 3 d.k.p.k.
	99	Por. art. 171 n.k.p.k.
100		Por. art. 325 § 2 d.k.p.k.
	100	Por. art. 170 § 1 n.k.p.k.
101		Por. art. 326 d.k.p.k. — r.
	101	Por. art. 170 § 2, 3 i art. 172 n.k.p.k.

Rozdział 13.

PORZĄDEK CZYNNOSCI PROCESOWYCH STRON

(art. 102—106)

Nowością tego rozdziału jest ustanowienie wymagań dla pisma procesowego (art. 104) z jednoczesnym stworzeniem możliwości usunięcia braku, wzorowanej na przepisach kodeksu postępowania cywilnego. Możliwości tej, która stanowi realizację postulatu odformalizowania procesu, nie przewiduje obowiązujący obecnie kodeks postępowania karnego.

102 ;		Przepis wkładający obowiązek zawiadomienia osoby uprawnionej do wzięcia udziału w czynności procesowej, określający skutki niestawiennictwa itp.
	102	Por. art. 170 § 4 n.k.p.k. — r.
103		Przepis stanowiący, że znaczenie czynności procesowej ocenia się według treści złożonego oświadczenia.
	103	Por. art. 157 § 1 n.k.p.k.
104		Przepis nowy, ustanawiający wymagania dla pisma procesowego.
	104	Por. art. 157 § 3 n.k.p.k.
105		Przepis nowy, mówiący o sposobie i skutkach usunięcia i nieusunięcia braków w piśmie procesowym.

I	II	III
106	105	Por. art. 242, 243 i 247 n.k.p.k. Przepis nowy.
	106	Por. art. 244 n.k.p.k.
Rozdział 14.		
TERMINY		
(art. 107—112)		
107		Por. art. 207 d.k.p.k.
	107	Por. art. 245 n.k.p.k.
108		Por. art. 204 d.k.p.k.
	108	Por. art. 246 n.k.p.k.
109		Por. art. 206 d.k.p.k.
	109	Por. art. 247 § 2 n.k.p.k.
110		Przepis nowy, godny szczególnego podkreślenia, gdyż stanowi, że pismo wniesione przed upływem terminu omyłkowo do niewłaściwego sądu lub prokuratora uważa się za wniesione z zachowaniem terminu.
	110	Por. art. 185 § 1 n.k.p.k.
111		Por. art. 213 i 214 d.k.p.k. — r. i m.
	111	Por. art. 176 n.k.p.k.
112		Por. art. 215 d.k.p.k. — r.
	112	Por. art. 178 n.k.p.k.
Rozdział 15.		
DOREČZENIA		
(art. 113—128)		
113		Przepis reguluje formę i sposób doręczenia orzeczeń i zarządzeń.
	113	Por. art. 179 n.k.p.k.
114		Por. art. 182 d.k.p.k. — r. i m.
	114	Por. art. 188 n.k.p.k.
115		Przepis wkładający obowiązek pouczenia adresata, że bieg terminu wykonania czynności procesowej biegnie od dnia doręczenia pisma.

I	II	III
	115	Por. art. 188 n.k.p.k.
116	.	Por. art. 183 i 185 d.k.p.k.
	116	Por. art. 188 n.k.p.k.
117		Por. art. 188 i 189 § 1 d.k.p.k. — r. i m.
	117	Por. art. 183 i 184 n.k.p.k.
118		Por. art. 189 § 2 i 3 d.k.p.k. — r. i m.
	118	Por. art. 187 n.k.p.k.
119		Por. art. 188 i 190 d.k.p.k. — r.
	119	Por. art. 181 § 2 n.k.p.k.
120		Por. art. 255 d.k.p.k. — r.
	120	Por. art. 180 n.k.p.k.
121		Por. art. 192 d.k.p.k. — r.
	121	Por. art. 181 § 1 n.k.p.k.
122		Por. art. 192 d.k.p.k. — r.
	122	Por. art. 176 § 2 n.k.p.k.
123		Por. art. 193 d.k.p.k. — r.
	123	Por. art. 185 § 2 n.k.p.k.
124		Przepis nowy, regulujący sposób doręczania pism stronom przebywającym za granicą.
	124	Por. art. 182 n.k.p.k.
125		Por. art. 191 d.k.p.k. — r. Przepis znacznie rozbudowany.
	125	Por. art. 176 § 1 n.k.p.k.
126		Przepis stanowiący, że orzeczenia, zarządzenia, zawiadomienia oraz odpisy, które ustawa nakazuje doręczać stronom, należy doręczać również obrońcy oskarżonego pozbawionego wolności i przedstawicielowi ustawowemu.
	126	Pominięty, gdyż reguluje to art. 176 § 1 n.k.p.k.
127		Upoważnia Ministra Sprawiedliwości i Ministra Łączności do szczegółowego określenia zasad i trybu doręczania pism sądowych przez pocztę.
	127	Por. art. 159 § 1 i 2 n.k.p.k.
128		Por. art. 195 d.k.p.k. — r.
	128	Por. art. 180 § 3 i art. 159 § 3 n.k.p.k.

I

II

III

Rozdział 16.**PROTOKOŁY****(art. 129—141)**

Przepisy o protokołach zawierają katalog czynności wymagających zaprotokołowania, zezwalając również na spisanie protokołu także w innych wypadkach (art. 129). Niezależnie od spisania protokołu może być sporządzony również stenogram (art. 131), a także może nastąpić utrwalenie dźwięku i obrazu, o czym należy przed uruchomieniem aparatury uprzedzić osoby uczestniczące w czynności (art. 133).

129		Por. art. 216 d.k.p.k. Przepis znacznie rozbudowany, zawiera katalog czynności wymagających zaprotokołowania.
	129	Por. art. 190 n.k.p.k. Nazwę rewizji w n.k.p.k. odrzucono, ponieważ została ona utrzymana jako nazwa środka odwoławczego od wyroku. Dotychczasową „rewizję” kodeks nazywa „przeszukaniem”
130		Por. art. 219 d.k.p.k. — r. i m.
	130	Por. art. 194 n.k.p.k.
131		Por. art. 219 d.k.p.k. — r.
	131	Por. art. 192 § 1 n.k.p.k.
132		Por. art. 220 d.k.p.k. — r.
	132	Por. art. 192 § 1 zd. drugie n.k.p.k. i § 2 — r.
133		Przepis nowy, dopuszczający utrwalanie czynności protokołowanych za pomocą aparatury utrwalającej obraz lub dźwięk. Paragraf 2 zawiera delegację dla Ministra Sprawiedliwości i Prokuratora Generalnego PRL w celu określenia rodzaju aparatury i środków technicznych służących do utrwalenia obrazu lub dźwięku.
	133	Por. art. 193 § 1 n.k.p.k.
134		Por. art. 221 d.k.p.k.
	134	Por. art. 193 § 2 n.k.p.k.
135		Por. art. 225 d.k.p.k. — r.
	135	Por. art. 519 pkt 3 n.k.p.k.
136		Por. art. 225 § 2 i 3 d.k.p.k. — r.
	136	Por. art. 195 § 1 i 3 n.k.p.k.
137		Por. art. 226 d.k.p.k. — r.

I	II	III
	137	Por. art. 191 n.k.p.k. Paragraf 2 art. 191 n.k.p.k. zd. ostatnie zawiera obowiązek pouczenia osoby, u której zostało dokonane przeszukanie bez polecenia prokuratora, o tym, że ma ona prawo zgłosić do protokołu żądanie doręczenia jej postanowienia prokuratora zatwierdzającego przeszukanie.
138		Por. art. 227 § 1 d.k.p.k. — r. i m.
	138	Por. art. 197 n.k.p.k.
139		Por. art. 227 § 2 d.k.p.k. — r.
	139	Por. art. 197 § 1 n.k.p.k.
140		Normuje sposób sprostowania oczywistych omyłek pisarskich w protokołach rozpraw i posiedzeń.
	140	Por. art. 189 i 197 n.k.p.k.
141		Przepis wkładający obowiązek zawiadamiania stron o treści sprostowania lub o odmowie sprostowania.
	141	Por. art. 244 n.k.p.k.

Rozdział 17.

PRZEGLĄDANIE AKT I SPORZĄDZANIE ODPISÓW

(art. 142—144)

142		Por. art. 198 d.k.p.k. — r.
	142	Por. art. 196 n.k.p.k.
143		Por. art. 199 i 203 d.k.p.k. Przepis znacznie rozszerzony.
	143	Por. art. 196 n.k.p.k.
144		Por. art. 201 d.k.p.k. — r.
	144	Przepis pominięty w n.k.p.k.

Rozdział 18.

ODTWORZENIE ZAGINIONYCH LUB ZNISZCZONYCH AKT

(art. 145—151)

W dotychczasowej procedurze rozdział ten znajdował się w Księdze XI (Postępowanie szczególne — art. 519—528 d.k.p.k.).

I	II	III
145		Por. art. 519 d.k.p.k. — r. Dodano § 4, regulujący tryb odtworzenia akt w toku postępowania.
	145	Por. art. 198 n.k.p.k.
146		Por. art. 520 i 527 d.k.p.k. — r.
	146	Por. art. 199 n.k.p.k.
147		Por. art. 521 d.k.p.k. — r.
	147	Por. art. 200 i 201 n.k.p.k.
148		Por. art. 521 d.k.p.k. — r.
	148	Por. art. 210 n.k.p.k.
149		Por. art. 524 d.k.p.k. — r.
	149	Por. art. 216 n.k.p.k.
150		Por. art. 525 d.k.p.k. — r.
	150	Por. art. 212 n.k.p.k.
151		Por. art. 526 d.k.p.k. — r. i m.
	151	Por. art. 220 n.k.p.k.

Dział V.

DOWODY

(art. 152—204)

Rozdział 19.

PRZEPISY OGÓLNE

(art. 152—159)

W dziale o dowodach zostały zamieszczone na czele przepisy ogólne, zawierające bliższe dane dotyczące wniosków dowodowych i ich załatwienia oraz przesłuchania osób.

Został wyraźnie sformułowany zakaz zastępowania zeznań osób treścią pisma i zapisków (art. 158) oraz zakaz uznawania za dowód wyjaśnień, zeznań i oświadczeń, składanych w warunkach wyłączających możliwość swobodnej wypowiedzi (art. 157 § 2).

W przepisach ogólnych znajduje się przepis (art. 153) że notoria i fakty powszechnie znane z urzędu nie wymagają dowodu, jednakże co do tych ostatnich należy zwrócić na nie uwagę stron.

152 Por. art. 256 d.k.p.k.

152 Por. art. 217 i 218 n.k.p.k.

I	II	III
153		Przepis nowy, stanowiący, że fakty powszechnie znane nie wymagają dowodu.
	153	Por. art. 205 d.k.p.k.
154		Por. art. 292 d.k.p.k. — r. i m. Przepis ten stanowi w § 2, że wniosek dowodowy może zmierzać do wykrycia lub oceny właściwego dowodu.
	154	Por. art. 206 § 1 n.k.p.k.
155		Określa wypadki, w których następuje oddalenie wniosku dowodowego.
	155	Por. art. 206 § 3 n.k.p.k.
156		Mówi o dopuszczeniu dowodu w razie uprzedniego oddalenia wniosku dowodowego.
	156	Por. art. 207 n.k.p.k.
157		Przepis ten mówi m. in. o możliwości swobodnego wypowiedzania się osoby przesłuchiwanej oraz o konfrontacji osób przesłuchiowanych. Por. art. 104 d.k.p.k.
	157	Por. art. 206 § 2 i 213 n.k.p.k.
158		Przepis zabraniający zastępowania dowodu i wyjaśnień oskarżonego lub zeznań świadków treścią pism i zapisków.
	158	Por. art. 222 n.k.p.k.
159		Por. art. 127 d.k.p.k. — r.
	159	Por. art. 225 i 226 n.k.p.k.

Rozdział 20.

ŚWIADKOWIE

(art. 160—175)

Przepisy o świadkach wprowadzają bezwzględny zakaz przesłuchiwania jako świadków obrońcy co do faktów, o których dowiedział się przy udzielaniu porady prawnej lub przy prowadzeniu sprawy, oraz duchownego co do faktów, o których dowiedział się przy spowiedzi.

Osobę zwolnioną w postępowaniu przygotowawczym od zachowania tajemnicy państwowej, służbowej lub zawodowej przesłuchuje osobiście prokurator. Na rozprawie sąd przesłuchuje tę osobę przy drzwiach zamkniętych (art. 164).

Do odmowy zeznań kodeks uprawnia osobę najbliższą dla oskarżonego (vide art. 120 § 5 k.k.).

I	II	III
<p>Kodeks rozwiązuje sporną dotychczas kwestię poddania badaniom lekarskim świadka, wprowadzając następujące zasady:</p>		
<ol style="list-style-type: none"> 1. poddanie świadka oględzinom ciała i badaniu lekarskiemu może nastąpić tylko za zgodą tego świadka; 2. nie może jednak odmówić zgody pokrzywdzony, jeżeli karalność czynu zależy od stanu jego zdrowia, chyba że ma prawo uchylić się od zeznań jako osoba najbliższa; jednakże protokół oględzin ciała raz sporządzony może być następnie odczytany, choćby osoba ta skorzystała również z prawa odmowy zeznań; 3. można zarządzić przesłuchanie świadka z udziałem biegłego lekarza lub psychologa (art. 174 § 3). 		
<p>Kodeks odstępuje od nakazu pytania świadka o karalność w ogóle, poprzestając na pytaniu o karalność za fałszywe zeznania (art. 173). Chodzi o zaoszczędzenie świadkowi wypowiedzi na temat jakiegokolwiek jego karalności uprzedniej za czyny często przypadkowe i nie mające znaczenia dla oceny wiarygodności jego zeznań.</p>		
<p>Granica wieku osób nieletnich, od których nie odbiera się przyrzeczenia, przesunięta została do lat 17 (jak w art. 267 k.p.c.).</p>		
<p>Świadka uprzedza się zawsze o prawie odmowy zeznań, a o prawie odmowy odpowiedzi na niektóre pytania wtedy, gdy ujawnia się okoliczności uzasadniające tę odmowę.</p>		
160		Por. art. 88 i 89 d.k.p.k. — r.
	160	Por. art. 231 § 1 zd. ostatnie n.k.p.k.
161		Por. art. 91 d.k.p.k. — r. Przepis zawiera bezwzględny zakaz przesłuchiwanie obrońcy i duchownego w określonych wypadkach.
	161	Por. art. 226 § 1 n.k.p.k.
162		Por. art. 93 d.k.p.k. — r.
	162	Por. art. 226 § 2 n.k.p.k.
163		Por. art. 92 d.k.p.k. — r. i m.
	163	Por. art. 226 § 2 n.k.p.k.
164		Por. art. 92 § 2 d.k.p.k. — r. Ponadto przepis zawiera w § 2 delegację dla Ministra Sprawiedliwości i Prokuratora Generalnego PRL dla określenia sposobu przechowywania protokołów zawierających zeznania objęte tajemnicą państwową, służbową lub zawodową.
	164	Przepis pominięty.
165		Przepis rozszerza krąg osób mających prawo odmowy złożenia zeznań. Por. art. 94 d.k.p.k. — r. i m.

I	II	III
	165	Por. art. 228 n.k.p.k.
166		Por. art. 96 d.k.p.k. — r.
	166	Por. art. 129 § 1 pkt 7 n.k.p.k.
167		Przepis zezwalający na zwolnienie od złożenia zeznań lub odpowiedzi na pytanie osobą pozostającą z oskarżonym w szczególnie bliskim stosunku osobistym.
	167	Por. art. 230 n.k.p.k.
168		Por. art. 95 d.k.p.k. — r.
	168	Por. art. 229 § 1 n.k.p.k. — r. i m.
169		Por. art. 98 d.k.p.k. — r.
	169	Por. art. 227 n.k.p.k.
170		Por. art. 100, 101, 102 d.k.p.k. — r.
	170	Przepis pominięty.
171		Przepis zawiera wykaz osób, od których nie odbiera się przyrzeczenia. Podkreślić należy, że granica wieku osób, od których nie odbiera się przyrzeczenia, została podniesiona z lat 14 do lat 17 — analogicznie jak w k.p.c. (art. 267). Por. art. 99 d.k.p.k. — r. i m.
	171	Por. art. 229 § 3 n.k.p.k.
172		Por. art. 101 § 3 d.k.p.k. — r.
	172	Por. art. 229 § 2 i 4 n.k.p.k.
173		Por. art. 97 d.k.p.k. — r.
	173	Por. art. 235 n.k.p.k.
174		Przepis nowy, zezwalający na poddanie świadka — za jego zgodą — oględzinom ciała i badaniu lekarskiemu i określający, w jakim wypadku pokrzywdzonego można poddać oględzinom i badaniom lekarskim oraz w jakich wypadkach świadek może być przesłuchiwany z udziałem biegłego lekarza lub biegłego psychologa.
	174	Por. art. 236 n.k.p.k.
175		Przepis nowy, mówiący o ujawnianiu na rozprawie protokołów oględzin ciała sporządzonych w postępowaniu karnym.
	175	Por. art. 237 n.k.p.k.

I	II	III
---	----	-----

Rozdział 21.**BIEGLI**

(art. 176—184)

W zakresie przepisów o biegłych nowy k.p.k., realizując szeroko zgłoszone postulaty, wysunął na plan pierwszy opinię wydawaną przez instytut naukowy lub naukowo-badawczy albo przez zakład specjalistyczny lub powołaną do tego instytucję.

Opinia taka powinna wskazywać osoby biorące udział w jej wydaniu oraz powinna być podpisana przez nie i przez osobę upoważnioną do podpisywania w imieniu instytucji.

Powoływanie indywidualne do udziału w postępowaniu biegłych nie jest jednak niczym ograniczone (art. 176—178).

Badanie psychiatryczne oskarżonego (zawsze z udziałem dwóch lekarzy psychiatrów) może być poprzedzone obserwacją w zakładzie leczniczym, która jednak nie może trwać dłużej niż 6 tygodni; termin ten może być przedłużony jedynie na żądanie zakładu na czas niezbędny do wydania opinii (art. 184 § 3).

176		Por. art. 111 i 122 d.k.p.k. Przepis w stosunku do dotychczasowego znacznie rozbudowany. Akcentuje — zgodnie z postępowaniem wiedzy i techniki — pierwszoplanowe znaczenie ekspertyz dokonywanych przez instytucje dysponujące stosownymi urządzeniami i aparaturą.
	176	Por. art. 238 § 1 n.k.p.k.
177		Przepis nakazujący, by w ramach udzielanych opinii przez instytucje wymienione w art. 176 n.k.p.k. osoby biorące udział w jej wydaniu były wymienione oraz by podpisały tę opinię.
	177	Por. art. 238 § 3 n.k.p.k.
178		Por. art. 112 d.k.p.k. — r.
	178	Por. art. 239 n.k.p.k.
179		Por. art. 113 d.k.p.k. — r.
	179	Por. art. 240 n.k.p.k.
180		Por. art. 120 d.k.p.k. — r.
	180	Por. art. 241 n.k.p.k.
181		Por. art. 121 i 119 d.k.p.k. — r.
	181	Przepis pominięty, jako zbędny.
182		Por. art. 124 d.k.p.k.

I	II	III
	182	Por. art. 114 n.k.p.k.
183		Por. art. 117 d.k.p.k. — r. i m.
	183	Por. art. 116 § 1 i art. 119 § 2 n.k.p.k.
184		Por. art. 117 d.k.p.k. — r.
	184	Przepis pominięty.

Rozdział 22.

OGŁĘDZINY I DOWODY RZECZOWE

(art. 185—204)

Kodeks włączył w jeden rozdział przepisy o oględzinach i dowodach rzeczowych.

Dotychczasową „rewizję” w poszukiwaniu przedmiotów kodeks nazywa „przeszukaniem” dla odróżnienia od rewizji jako środka odwoławczego.

Dowody, rozumiane najszerszej (włączając w to dokumenty, których treść nadaje im znaczenie dowodowe), każdy ma obowiązek wydać na żądanie prokuratora lub sądu, a w wypadkach nie cierpiących zwłoki — także na żądanie Milicji Obywatelskiej.

Uznano za zbędny odrębny przepis, że obowiązek ten mają również instytucje państwowe i społeczne.

Prokurator może nakazać urzędowi pocztowym, telekomunikacyjnemu i celny oraz zakładom transportowym zatrzymanie i przekazanie sobie korespondencji oraz wszelkich przesyłek adresowanych do oskarżonego lub przez niego wysyłanych. Przedmioty, jeśli się okażą bez znaczenia, należy niezwłocznie przekazać adresatom.

W celu znalezienia przedmiotów mających znaczenie dowodowe można dokonać przeszukania pomieszczeń oraz ciała, odzieży i rzeczy; podobnie dzieje się w celu ujęcia sprawcy przestępstwa.

185		Por. art. 110 i 123 d.k.p.k. — r.
	185	Por. art. 116 § 2 n.k.p.k.
186		Przepis uprawniający do przeprowadzenia doświadczeń albo odtwarzania przebiegu zdarzeń lub ich fragmentów.
	186	Por. art. 119 § 1 zd. ostatnie n.k.p.k.
187		Por. art. 118 d.k.p.k. — r.
	187	Przepis pominięty, jako zbędny.
188		Por. art. 115 d.k.p.k. — r.

I	II	III
	188	Por. art. 117 § 1 n.k.p.k.
189		Por. art. 140 d.k.p.k. — r. i m.
	189	Por. art. 117 § 2 i 118 n.k.p.k.
190		Por. art. 129 d.k.p.k. — r.
	190	Por. art. 119 § 3 n.k.p.k.
191		Por. art. 137 d.k.p.k. — r.
	191	Por. art. 125 n.k.p.k.
192		Por. art. 131 i 132 d.k.p.k. — r.
	192	Por. art. 121 i 122 n.k.p.k.
193		Por. art. 133 i 134 d.k.p.k. — r.
	193	Por. art. 123 d.k.p.k.
194		Por. art. 130 d.k.p.k. — r.
	194	Przepis pominięty.
195		Por. art. 136 d.k.p.k. — r.
	195	Por. art. 128 n.k.p.k.
196		Por. art. 142 d.k.p.k. — r. i m. (istotne różnice)
	196	Przepis pominięty, jako zbędny.
197		Por. art. 138 i 139 d.k.p.k. — r. i m.
	197	Przepis pominięty.
198		Por. art. 145 d.k.p.k. — r.
	198	Por. art. 142 n.k.p.k.
199		Por. art. 146 d.k.p.k. — r.
	199	Por. art. 143 § 3 n.k.p.k.
200		Por. art. 147 d.k.p.k. — r.
	200	Por. art. 277 § 1 n.k.p.k.
201		Por. art. 147 § 2 d.k.p.k. — r.
	201	Por. art. 144 n.k.p.k.
202		Przepis nowy.
	202	Por. art. 142 § 1 n.k.p.k.
203		Przepis nowy.
	203	Por. art. 143 § 1 n.k.p.k.
204		Przepis nowy.
	204	Por. art. 108 § 1 n.k.p.k.

I

II

III

Dział VI.**ŚRODKI PRZYMUSU****(art. 205—254)****Rozdział 23.****ZATRZYMANIE****(art. 205—208)**

Przepisy o zatrzymaniu — inaczej niż dotychczas — wyodrębniono w oddzielnym rozdziale, ponieważ jest to instytucja samodzielna i odmienna od tymczasowego aresztowania.

Zatrzymanie jest oczywiście środkiem przymusu, ograniczającym prawo do wolności. Podejrzanego o popełnienie przestępstwa nazywa się „osobą podejrzaną” (art. 206) w odróżnieniu od „podejrzanego”; przez tego ostatniego rozumie się osobę, przeciw której wydano postanowienie o przedstawieniu zarzutów.

Konsekwentnego rozróżnienia w tym zakresie obowiązujący kodeks postępowania karnego nie zawierał, jest zaś ono potrzebne, gdyż ustawa już w stosunku do „osoby podejrzanej” przyznaje organom ścigania pewne uprawnienia.

Należy zwrócić uwagę na art. 206 § 2, nakazujący organowi, w którego dyspozycji znajduje się zatrzymany, bezzwłocznie uwolnić go, gdy ustanie przyczyna zatrzymania, oraz na art. 208, który statuuje prawo prokuratora i sądu do zatrzymania z własnej inicjatywy i przymusowego doprowadzenia osoby podejrzanej.

Przepisy o zatrzymaniu mają więc na celu umożliwienie ujęcia osoby podejrzanej o popełnienie przestępstwa oraz zapobieżenie bezpodstawnemu pozbawieniu wolności osoby, co do której nie ma podstaw do przypuszczenia, że je popełniła, lub przetrzymaniu ponad rzeczywistą potrzebę osób pozbawionych wolności.

205		Por. art. 153 d.k.p.k. — r. i m.
	205	Por. art. 108 § 3 n.k.p.k.
206		Por. art. 154, 155 i 157 d.k.p.k. — r.
	206	Por. art. 109 n.k.p.k.
207		Por. art. 156 d.k.p.k.
	207	Por. art. 107 n.k.p.k.
208		Przepis ten statuuje prawo sądu i prokuratora do zatrzymania z własnej inicjatywy i zarządzenia przesłuchania. Przepisy o przeszukaniu mają tu odpowiednie zastosowanie.
	208	Por. art. 410, 212 n.k.p.k.

I

II

III

Rozdział 24.**SRODKI ZAPOBIEGAWCZE**

(art. 209—238)

Kodeks wzbogaca katalog środków zapobiegawczych poręczeniem kierownictwa zakładu pracy, kolektywu pracowniczego tego zakładu lub organizacji społecznej, której oskarżony jest członkiem (art. 231 § 1).

Jeżeli oskarżony jest żołnierzem, poręczenie można przyjąć od kolektywu żołnierskiego. Będą to stosowały również sądy powszechne, gdy rozpoznawać będą sprawę żołnierza (por. art. 568 § 1).

Kodeks wprowadza także poręczenie osoby godnej zaufania. W razie niewykonania obowiązków poręczającego można stosować w stosunku do niego odpowiednie środki, nie wyłączając kary pieniężnej (art. 234, 244 § 1 w związku z art. 242 § 1).

209		Przepis stanowi, że środki zapobiegawcze wolno stosować w celu zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania, pod warunkiem jednak, że zebrane dowody dostatecznie uzasadniają, iż podejrzany popełnił przestępstwo.
	209	Por. art. 410 n.k.p.k.
210		Por. art. 148 d.k.p.k. — r. Art. 210 § 2 wprowadza obowiązek przesłuchania podejrzanego przed zastosowaniem środka zapobiegawczego, przy czym przed zastosowaniem tymczasowego aresztowania lub poręczenia majątkowego prokurator musi przesłuchać oskarżonego osobiście.
	210	Por. art. 428 n.k.p.k. Przepis pominięty.
211		Przepis stanowiący, jaką treść ma zawierać postanowienie o zastosowaniu środka zapobiegawczego.
	211	Por. art. 393 i 453 § 3 n.k.p.k.
212		Por. art. 150 d.k.p.k. Podkreślić należy, że przepis wprowadza istotne zmiany, mianowicie stanowi, że na postanowienie prokuratora o zastosowaniu tymczasowego aresztowania przysługuje zażalenie do sądu właściwego do rozpoznania sprawy. Jednocześnie § 3 stanowi, że na postanowienie sądu w tym przedmiocie zażalenie nie przysługuje oskarżonemu, natomiast przysługuje ono prokuratorowi.
	212	Por. art. 370 § 2 n.k.p.k.
213		Por. art. 157 d.k.p.k. Przepis określa obowiązek uchylenia lub zmiany środka zapobiegawczego, gdy ustaną

I	II	III
		przyczyny jego zastosowania lub powstałą przyczyną jego zmiany.
	213	Por. art. 111 § 1 n.k.p.k.
214		Por. art. 208 § 2 d.k.p.k. Przepis daje oskarżonemu prawo składania w każdym czasie wniosku o uchylenie lub zmianę środka zapobiegawczego oraz wkłada na prokuratora i sąd obowiązek rozstrzygnięcia tego wniosku w ciągu 3 dni. Przepis ten w porównaniu z obecnym art. 208 § 2 k.p.k. nie wprowadza istotnych zmian, natomiast wprowadza tylko nieco odmienny sposób działania.
	214	Por. art. 111 § 2 i 3, art. 378 i 379 d.k.p.k.
215		Przepis stanowi, że zawieszenie postępowania nie stoi na przeszkodzie orzekaniu w sprawie środków zapobiegawczych.
	215	Por. art. 112 n.k.p.k.
	215 ¹	Por. art. 111 n.k.p.k.
216		Por. art. 149 d.k.p.k. — r.
	216	Por. art. 129 n.k.p.k.
217		Por. art. 152 d.k.p.k. Przepis określa podstawy tymczasowego aresztowania, pomija „określone źródło utrzymania”. Natomiast jako nową podstawę wskazuje zbrodnię zarzucaną podejrzanemu (zbrodniami są czyny zagrożone karą pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 3 albo karą surowszą — art. 5 § 2 k.k.). Inne podstawy tymczasowego aresztowania pozostają w zasadzie bez zmian; pominięty w kodeksie element nagminności przestępstw określonego rodzaju będzie miał z reguły wpływ na ocenę stopnia społecznego niebezpieczeństwa czynu. Tymczasowe aresztowanie w postępowaniu przygotowawczym można stosować wtedy, gdy przestępstwo jest zagrożone karą pozbawienia wolności powyżej roku oraz gdy należy się spodziewać, że sąd nie zastosuje kary ograniczenia wolności lub samoistnej grzywny.
	217	Przepis pominięty.
218		Precyzuje warunki i okoliczności pozwalające na odstąpienie od stosowania tymczasowego aresztowania we wszystkich sytuacjach, a więc także wtedy, gdy jest ono dopuszczalne lub obligatoryjne. Przepis poddyktowany jest względami humanitarnymi. Por. art. 152 d.k.p.k.

I	II	III
	218	Por. art. 129 § 2 n.k.p.k.
219		Przepis stanowiący, że w czasie choroby oskarżonego tymczasowe aresztowanie może być stosowane tylko w postaci umieszczenia oskarżonego w odpowiednim zakładzie leczniczym.
	219	Por. art. 130 i 131 n.k.p.k.
220		Przepis wymienia, kogo należy zawiadomić o zastosowaniu tymczasowego aresztowania. Por. art. 151 § 3 d.k.p.k.
	220	Por. art. 132 n.k.p.k.
221		Nakłada obowiązek na stosującego tymczasowe aresztowanie poczynienia odpowiednich wystąpień mających na celu ochronę mienia i mieszkania aresztowanego oraz ustanowienie opieki nad jego dziećmi itp.
	221	Por. art. 134 § 1 n.k.p.k.
222		Por. art. 158 d.k.p.k. — r. i m.
	222	Por. art. 134 § 2 n.k.p.k.
223		Przepis zezwalający na utrzymanie tymczasowego aresztowania, jeżeli z powodu niepoczytalności podejrzanego następuje umorzenie postępowania.
	223	Por. art. 134 § 2 n.k.p.k.
224		Przepis stanowiący, że okres tymczasowego aresztowania liczy się od dnia zatrzymania.
	224	Przepis pominięty.
225		Por. art. 159 d.k.p.k. — r.
	225	Por. art. 135 i 136 n.k.p.k.
226		Por. art. 161, 162, 163 i 164 d.k.p.k. — r. i m. Poręczenie majątkowe, zawierające w sobie elementy dzisiejszej kaucji i poręczenia, zostało oderwane od tymczasowego aresztowania, co wynika z treści art. 225 n.k.p.k. Taka regulacja ma na celu spowodowanie tego, by w praktyce częściej stosowano ten środek zapobiegawczy.
	226	Por. art. 137 n.k.p.k.
227		Por. art. 169 d.k.p.k. — r.
	227	Por. art. 138 i 139 n.k.p.k.
228		Por. art. 165 d.k.p.k. — r.
	228	Por. art. 255 n.k.p.k.

I	II	III
229		Por. art. 168, 171, 172 d.k.p.k. — r. i m.
	229	Por. art. 256 n.k.p.k.
230		Por. art. 167 d.k.p.k. — r. i m.
	230	Por. art. 258 i 260 n.k.p.k.
231		Przepis wzbogaca katalog środków zapobiegawczych poręczeniem zakładu pracy, kolektywu pracowniczego tego zakładu lub organizacji społecznej. Co do żołnierza — por. art. 160 d.k.p.k.
	231	Por. art. 11 pkt 4 n.k.p.k.
232		Przepis mówi o poręczeniu osoby godnej zaufania. Por. art. 164 § 2 d.k.p.k.
	232	Por. art. 435 n.k.p.k.
233		Przepis nowy.
	233	Por. art. 261 n.k.p.k.
234		Przepis określa rodzaje środków, jakie można stosować wobec poręczającego w razie niewykonania przez niego obowiązków.
	234	Por. art. 262 n.k.p.k.
235		Zakaz wydalania się został połączony z dozorem Milicji Obywatelskiej, a dla żołnierza — z dozorem jego przełożonego. Por. art. 173 d.k.p.k. — r. i m.
	235	Por. art. 264 n.k.p.k.
236		Por. art. 174 d.k.p.k. — r.
	236	Por. art. 257 n.k.p.k.
237		Por. art. 175 d.k.p.k. — r. i m.
	237	Por. art. 269 i 276 n.k.p.k.
238		Por. art. 176 d.k.p.k. — r. i m. List gończy ma między innymi zawierać ostrzeżenie o odpowiedzialności karnej za ukrywanie podejrzanego; można też podać informację o wyznaczonej nagrodzie za ujęcie podejrzanego, a także zapewnienie o zachowaniu w tajemnicy osoby informującej.
	238	Por. art. 270 n.k.p.k.

I	II	III
---	----	-----

Rozdział 25.**LIST ŻELAZNY****(art. 239—241)**

List żelazny zapewnia oskarżonemu pozostawanie na wolności aż do prawomocnego ukończenia postępowania, a nie — jak obecnie — do zapadnięcia wyroku pierwszej instancji. Warunki obowiązywania listu żelaznego nie uległy zmianie. Uprawnionym do wydawania listów żelaznych jest właściwy miejscowo sąd wojewódzki bez względu na właściwość rzeczową sądu w danej sprawie.

239		Por. art. 178 d.k.p.k. — r.
	239	Por. art. 242 n.k.p.k.
240		Por. art. 179 d.k.p.k. — r.
	240	Por. art. 129 § 1 n.k.p.k.
241		Por. art. 180 d.k.p.k. — r.
	241	Por. art. 264 § 2 pkt 2 n.k.p.k.

Rozdział 26.**KARY PORZĄDKOWE****(art. 242—247)**

Przepisy o karach porządkowych są podobne do przepisów w kodeksie postępowania cywilnego, uwzględniają jednak swoistość postępowania karnego (art. 244 § 2).

242		Por. art. 105 d.k.p.k. — r.
	242	Por. art. 272 § 1 n.k.p.k.
243		Por. art. 105 § 3 d.k.p.k. — r.
	243	Por. art. 271 n.k.p.k.
244		Por. art. 106 d.k.p.k. — r.
	244	Por. art. 277 i 278 n.k.p.k.
245		Por. art. 69 w związku z art. 84 k.w.p.k. — r. i m.
	245	Por. art. 263 n.k.p.k.
	245 ¹	Por. art. 270 n.k.p.k.
	245 ²	Por. art. 280 § 1 n.k.p.k.
	245 ³	Por. art. 293 § 1 n.k.p.k.
	245 ^{2a}	Por. art. 293 § 2 n.k.p.k.

I	II	III
	245 ⁴	Częściowo uregulowano w art. 283 i 287 n.k.p.k.
	245 ⁵	Por. art. 282 n.k.p.k.
	245 ⁶	Por. art. 281 n.k.p.k.
	245 ⁷	Por. art. 268 n.k.p.k.
	245 ⁸	Por. art. 265 i 267 n.k.p.k.
	245 ⁹	Por. art. 265 n.k.p.k.
	245 ¹⁰	Por. art. 262 § 2 n.k.p.k.
	245 ¹¹	Por. art. 266 n.k.p.k.
	245 ¹²	Por. art. 279 n.k.p.k.
	245 ¹³	Por. art. 257 § 2 n.k.p.k.
	245 ¹⁴	Por. art. 292 § 1 i 2 n.k.p.k.
	245 ¹⁵	Por. art. 292 § 3 n.k.p.k.
	245 ¹⁶	Por. art. 264 § 3 n.k.p.k.
	245 ¹⁷	Por. art. 285 n.k.p.k.
	245 ¹⁸	Por. art. 294 n.k.p.k.
246		Por. art. 108 d.k.p.k. — r. i m.
	246	Por. art. 284 n.k.p.k.
247		Por. art. 109 d.k.p.k. — r. i m.
	247	Por. art. 295 n.k.p.k.

Rozdział 27.

ZABEZPIECZENIE MAJĄTKOWE

(art. 248—254)

Rozdział o zabezpieczeniu majątkowym jest recypowany — z pewnymi zmianami — z ustawy z dn. 21.I.1958 r. o wzmożeniu ochrony mienia społecznego.

Przepisy o wykonaniu zabezpieczeń i egzekucji znajdują się w kodeksie karnym wykonawczym.

248	Przepis nowy, dopuszczający możliwość zabezpieczenia z urzędu — na majątku oskarżonego — grożącej mu grzywny, przepadku i konfiskaty.
248	Por. art. 296 i 297 n.k.p.k.

I	II	III
249		Przepis wskazuje sposób zabezpieczenia grożącej kary grzywny i roszczeń o naprawienie szkody (art. 747 k.p.c.).
	249	Por. art. 298 n.k.p.k.
250		Wskazuje podmioty uprawnione do orzekania w kwestii zabezpieczenia. Por. nadto art. 53 d.k.p.k.
	250	Por. art. 302, 423, 432 n.k.p.k.
251		Przepis nowy.
	251	Por. art. 299 n.k.p.k.
252		Przepis określa warunki, przy istnieniu których zabezpieczenie upada.
	252	Por. art. 303 i 304 n.k.p.k.
253		Przepis rozszerzający uprawnienia Milicji Obywatelskiej do tymczasowego zabezpieczenia mienia nawet u osoby podejrzanej, tzn. przed przedstawieniem zarzutów. Tym samym dopuszczalne jest takie zabezpieczenie u podejrzanego (<i>argumentum a maiori ad minus</i>).
	253	Por. art. 305 n.k.p.k.
254		Przepis, który mówi o uprawnieniach Ministra Finansów w zakresie kontroli i rewizji finansowej.
	254	Por. art. 304 n.k.p.k.

Dział VII.
POSTĘPOWANIE
PRZYGOTOWAWCZE
(art. 255—297)

Rozdział 28.
PRZEPISY OGÓLNE
(art. 255—268)

Kodeks zachowuje w głównych zarysach obecny model postępowania przygotowawczego w dwóch równorzędnych formach, tj. śledztwa (art. 262) i dochodzenia (art. 263), wprowadza jednak wiele zmian, mających usprawnić postępowanie przygotowawcze. Zakres spraw, w których ma

I	II	III
		być prowadzone śledztwo, pozostaje na ogół taki jak obecnie. Katalog tych spraw wzbogacono o przestępstwo fałszywego zeznania ze względu na trudny charakter tych spraw.
		Śledztwo prowadzi prokurator, który — jak dotychczas — może organom milicji powierzyć przeprowadzenie śledztwa w całości lub w określonym zakresie albo zlecić dokonanie poszczególnych czynności śledczych. Powierzenie nie może obejmować prawa przedstawienia zarzutów, czynności wymagających podjęcia postanowienia ani końcowego zaznajomienia podejrzanego z materiałami śledztwa.
255		Por. art. 228 d.k.p.k. — r.
	255	Por. art. 120 n.k.p.k.
256		Por. art. 229 d.k.p.k. — r.
	256	Por. art. 302 n.k.p.k.
257		Por. art. 236 d.k.p.k. Przepis określa, kto wydaje postanowienie o wszczęciu śledztwa, a kto dochodzenia. Paragraf 2 stanowi, że Milicja Obywatelska, wszczynając dochodzenie, obowiązana jest niezwłocznie zawiadomić o tym prokuratora.
	257	Por. art. 304 § 1 n.k.p.k.
258		Por. art. 230 d.k.p.k. — r. i m.
	258	Por. art. 303 n.k.p.k.
259		Przepis określa termin do wydania postanowienia o wszczęciu lub odmowie wszczęcia postępowania.
	259	Por. art. 156 n.k.p.k.
260		Por. art. 230 § 2 i 3 d.k.p.k. — r.
	260	Por. art. 303 n.k.p.k.
261		Przepis silniej podkreśla wagę zebrania w toku postępowania przygotowawczego wyczerpujących danych o osobie podejrzanego i jego poprzedniej karalności. Por. art. 233 d.k.p.k. — r. i m.
	261	Por. art. 321, 425 i 507 § 2 n.k.p.k.
262		Por. art. 234 d.k.p.k. — r. i m. Przepis zawiera katalog spraw, w których prowadzi się śledztwo.
	262	Por. art. 304 § 2 n.k.p.k.
263		Por. art. 245 d.k.p.k. — r.
	263	Por. art. 156 n.k.p.k.
264		Por. art. 235 d.k.p.k. — r. i m.
	264	Por. art. 313 § 1 n.k.p.k.

I	II	III
265		Por. art. 245 ⁸ d.k.p.k. — r. i m.
	265	Por. art. 314 n.k.p.k.
266		Por. art. 245 ¹¹ d.k.p.k. — r.
	266	Por. art. 315 n.k.p.k.
267		Przepis stanowi, że w wypadkach nie cierpiących zwłoki Milicja Obywatelska może w każdej sprawie dokonać zabezpieczenia śladów przestępstwa i w tym celu przeprowadzić dochodzenie w niezbędnym zakresie. Por. art. 245 ⁸ d.k.p.k.
	267	Por. art. 316 n.k.p.k.
268		Por. art. 245 ⁷ d.k.p.k. — r.
	268	Por. art. 318 n.k.p.k.

Rozdział 29.

PRZEBIEG POSTĘPOWANIA PRZYGOTOWAWCZEGO

(art. 269—291)

269		Por. art. 237 d.k.p.k. — r.
	269	Por. art. 321 § 2 n.k.p.k.
270		Por. art. 238 d.k.p.k. — r. i m.
	270	Por. art. 322 n.k.p.k.
271		Por. art. 243 § 1 d.k.p.k. — r.
	271	Por. art. 325 § 1 n.k.p.k.
272		Przepis nakazujący dopuszczenie do udziału w czynności śledczej lub dochodźczej podejrzanego, pokrzywdzonego i ich przedstawicieli ustawowych, a także obrońcę i pełnomocnika, gdy nie będzie można tej czynności powtórzyć na rozprawie. Por. art. 242 d.k.p.k.
	272	Por. art. 325 § 2 i 3 n.k.p.k.
273		Por. art. 242 d.k.p.k. — r. i m.
	273	Por. art. 326 n.k.p.k.
274		Przepis nowy, nakazujący doręczenie podejrzanemu i jego obrońcy postanowienia o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłych i zezwoleniu na wzięcie udziału w przesłuchaniu biegłych. Jest to duże <i>novum</i> w procesie.

I	II	III
	274	Por. art. 319 n.k.p.k.
275		Przepis nakazujący dołączanie do akt postępowania odpisu lub wyciągu wyroku z uzasadnieniem, danych dotyczących odbycia kary itp. w razie poprzedniej karalności podejrzanego.
	275	Por. art. 327 n.k.p.k.
276		Przepis uprawniający Milicję Obywatelską do przesłuchania osoby podejrzaną w charakterze podejrzanego przed wydaniem postanowienia o przedstawieniu zarzutów. Por. art. 237 d.k.p.k.
	276	Por. art. 306 n.k.p.k.
277		Por. art. 244 § 1 i 2 d.k.p.k. — r. i m.
	277	Por. art. 308 § 1 n.k.p.k.
278		Por. art. 244 § 3 d.k.p.k. — r.
	278	Por. art. 308 § 3 n.k.p.k.
279		Por. art. 245 ¹² § 1 d.k.p.k. — r.
	279	Por. art. 308 § 2 n.k.p.k.
280		Por. art. 245 ² , 245 ¹² § 2, 245 ⁷ d.k.p.k. — r.
	280	Por. art. 309 n.k.p.k.
281		Por. art. 245 ⁶ d.k.p.k. — r.
	281	Por. art. 312 n.k.p.k.
282		Przepis stanowiący, że w razie umorzenia postępowania na skutek popełnienia czynu w stanie niepo- czytalności prokurator może wystąpić do sądu o za- stosowanie środków zabezpieczających. Por. art. 245 ⁵ d.k.p.k.
	282	Por. art. 307 n.k.p.k.
283		Przepis dopuszczający możliwość dochodzenia swych praw przez osoby trzecie w drodze procesu cywilnego. Zastosowanie będą miały wówczas przepisy prawa cywilnego.
	283	Por. art. 307 § 3 n.k.p.k.
284		Przepis określa termin, w jakim prokurator obowią- zany jest wnieść akt oskarżenia lub wydać inne po- stanowienie po zakończeniu postępowania przygoto- wawczego. Por. art. 246 d.k.p.k.
	284	Pominięty. Sprawę tę reguluje art. 307 n.k.p.k.
285		Por. art. 245 ¹⁷ d.k.p.k. — r.

I	II	III
	285	Por. art. 328 n.k.p.k.
286		Przepis określający, co ma zawierać postanowienie o warunkowym umorzeniu oraz tryb przyjęcia poręczenia.
	286	Por. art. 329 n.k.p.k.
287		Przepis nowy, upoważniający prokuratora do wystąpienia do sądu z wnioskiem o zastosowanie przepadku rzeczy tytułem środka zabezpieczającego.
	287	Por. art. 323 n.k.p.k.
288		Przepis określający termin do wniesienia sprzeciwu od postanowienia o warunkowym umorzeniu oraz procesowe konsekwencje tego sprzeciwu.
	288	Por. art. 444 § 3 n.k.p.k.
289		Przepis uprawniający do złożenia zażalenia przez podejrzanego i pokrzywdzonego na postanowienie ustalające warunki umorzenia.
	289	Por. art. 330 n.k.p.k.
290		Przepis określający, kto może podjąć postępowanie warunkowo umorzone.
	290	Por. art. 347 § 1 i art. 350 § 1 n.k.p.k.
291		Przepis stanowiący, że o podjęciu postępowania warunkowo umorzonego należy zawiadomić udzielającego poręczenie.
	291	Por. art. 331 n.k.p.k.

Rozdział 30.

NADZÓR PROKURATORA NAD POSTĘPOWANIEM PRZYGOTOWAWCZYM

(art. 292—294)

292		Por. art. 245 ¹⁴ , 245 ¹⁵ d.k.p.k. — r. i m.
	292	Por. art. 155 i 156 n.k.p.k.
293		Por. art. 245 ⁸ d.k.p.k. — r. i m.
	293	Por. art. 332 § 1 zd. pierwsze n.k.p.k.
294		Por. art. 245 ¹⁸ d.k.p.k. — r. i m.
	294	Por. art. 332 § 1 zd. drugie n.k.p.k.

I

II

III

Rozdział 31.**AKT OSKARŻENIA**

(art. 295—297)

295		Por. art. 247 d.k.p.k. — r. i m.
	295	Por. art. 332 § 3 n.k.p.k.
296		Por. art. 248 d.k.p.k. — r. i m.
	296	Por. art. 333 n.k.p.k.
297		Por. art. 248 § 3 i 4 d.k.p.k. — r.
	297	Por. art. 336 n.k.p.k.

Dział VIII.**POSTĘPOWANIE PRZED
SĄDEM PIERWSZEJ
INSTANCJI**

(art. 298—373)

Kodeks zachowuje dotychczasowy model postępowania przed sądem pierwszej instancji, wprowadzając jedynie zmiany i poprawki, wynikające z istotnych potrzeb doktryny i praktyki i mające na celu udoskonalenie postępowania.

Rozdział 32.**PRZYGOTOWANIE
DO ROZPRAWY GŁÓWNEJ**

(art. 298—305)

298		Por. art. 249 d.k.p.k. — r. i m.
	298	Por. art. 320 n.k.p.k.
299		Por. art. 251 d.k.p.k. — r. i m. Akt oskarżenia podlega wstępnej kontroli sądu w szerszym niż dotychczas zakresie. Sąd mianowicie może umorzyć postępowanie w razie oczywistego braku dowodów (art. 299 § 1, pkt 4), przy czym w tej kwestii, ma prawo wziąć udział w posiedzeniu oskarżony i jego obrońca. Podobne prawo przysługuje mu wtedy, gdy przedmio-

I	II	III
		tem posiedzenia jest sprawa warunkowego umorzenia.
	299	Por. art. 334, 337, 338 i 340 n.k.p.k.
300		Por. art. 305 § 3 d.k.p.k.
	300	Por. art. 339 n.k.p.k.
301		Przepis nowy.
	301	Przepis pominięty; por. art. 339 n.k.p.k.
302		Por. art. 250 i 256 d.k.p.k. — r. i m. Przepis dla oskarżonego i obrony bardzo ważny, gdyż wkłada na te osoby obowiązek zgłoszenia w terminie 7 dni (od „wezwania”) wszystkich znanych im dowodów niezbędnych do rozpoznania sprawy.
	302	Por. art. 341 n.k.p.k.
303		Por. art. 258 i 260 d.k.p.k. — r.
	303	Por. art. 341 n.k.p.k.
304		Por. art. 252 i 262 d.k.p.k. — r.
	304	Por. art. 315 n.k.p.k.
305		Por. art. 253 d.k.p.k. — r. i m. Wniosek zgłoszony o odroczenie musi być uwzględniony (por. zwrot: „ulega odroczeniu”).
	305	Por. art. 300, 344 n.k.p.k.

Rozdział 33.

JAWNOŚĆ ROZPRAWY GŁÓWNEJ

(art. 306—312)

Ujęcie przepisów traktujących o jawności rozprawy i o dopuszczeniu od tej zasady wyjątków w odrębnym rozdziale wskazuje na to, że przepisom tym kodeks nadaje odpowiednią rangę.

306		Por. art. 276 d.k.p.k.
	306	Por. art. 342 § 1 n.k.p.k.
307		Por. art. 282, 283 d.k.p.k. — r. i m. (dodano nowy § 4).
	307	Por. art. 343 n.k.p.k.

I	II	III
308		Por. art. 277, 278 i 279 d.k.p.k. — r. i m. (<i>novum</i> w § 2 — „ważny interes prywatny”).
	308	Por. art. 347 i 348 § 1 n.k.p.k.
309		Por. art. 280 d.k.p.k. — r. i m. Zezwolenia na obecność na rozprawie udziela „przewodniczący”, a nie — jak dotychczas — „sąd”.
	309	Por. art. 348 § 2 n.k.p.k.
310		Przepis nowy, będący wynikiem przestrzegania w n.k.p.k. zasady lojalności (np. art. 10 k.p.k.). Przepis obciąża przewodniczącego obowiązkiem pouczenia obecnych na rozprawie prowadzonej z wyłączeniem jawności o obowiązku zachowania przebiegu rozprawy w tajemnicy. Celem przepisu jest urealnienie tajności rozprawy.
	310	Por. art. 350 n.k.p.k.
311		Przepis nowy.
	311	Por. art. 351 n.k.p.k.
312		Por. art. 281 d.k.p.k. — r.
	312	Por. art. 356 n.k.p.k.

Rozdział 34.

OGÓLNY PORZĄDEK ROZPRAWY GŁÓWNEJ

(art. 313—327)

Kodeks przewiduje możliwość udzielenia przez sąd zezwolenia na dokonywanie przez przedstawicieli radia, filmu, telewizji itp. utrważeń z rozprawy (art. 317). Udzielenie zezwolenia na dokonywanie takich utrważeń przebiegu rozprawy uwarunkowane jest przesłanką, że przemawia za tym „uzasadniony interes społeczny”, a dokonywanie takich czynności nie będzie utrudniać prowadzenia rozprawy.

Niedopuszczalne jest prowadzenie rozprawy bez udziału oskarżonego i obrońcy, jeśli ich udział jest z mocy ustawy obowiązkowy (art. 102 § 3 n.k.p.k.).

313		Por. art. 264 d.k.p.k. — r. i m. Paragraf 2 art. 313 jest przepisem nowym.
	313	Por. art. 345 § 1 n.k.p.k.
314		Por. art. 265 d.k.p.k.

I	II	III
	314	Por. art. 345 § 2 n.k.p.k.
315		Por. art. 266 d.k.p.k. — r.
	315	Por. art. 352 n.k.p.k.
316		Por. art. 267 d.k.p.k.
	316	Por. art. 354 n.k.p.k.
317		Przepis nowy, uwzględniający postęp w zapisie obrazów i dźwięków.
	317	Por. art. 353 n.k.p.k.
318		Por. art. 268 d.k.p.k.
	318	Por. art. 355 n.k.p.k.
319		Por. art. 274 d.k.p.k.
	319	Por. art. 95 n.k.p.k.
320		Por. art. 298 d.k.p.k. — r.; dodano § 2.
	320	Por. art. 85 i 357 n.k.p.k.
321		Por. art. 261 i 269 d.k.p.k. — r.
	321	Por. art. 97 n.k.p.k.
322		Por. art. 270 d.k.p.k.
	322	Por. art. 96 n.k.p.k.
323		Por. art. 287 d.k.p.k. — r.
	323	Por. art. 98 i 99 d.k.p.k.
324		Przepis nowy, regulujący sytuację, gdy oskarżony odwołuje upoważnienie do obrony już po wyznaczeniu rozprawy.
	324	Por. art. 356 i 346 n.k.p.k.
325		Por. art. 271, 272 d.k.p.k.
	325	Por. art. 359 i 100 n.k.p.k.
326		Por. art. 273 d.k.p.k. — r.
	326	Por. art. 101 n.k.p.k. Należy zwrócić uwagę na odmienną redakcję § 3 art. 101 n.k.p.k. Obecnie istnieje obowiązek sporządzenia uzasadnienia zdania odrębnego (por. zwrot: „jest obowiązany”).
327		Por. art. 275 d.k.p.k. — r. i m.
	327	Por. art. 358 n.k.p.k.

I	II	III
Rozdział 35.		
ROZPOCZĘCIE ROZPRAWY GŁÓWNEJ (art. 328—331)		
328		Por. art. 285 d.k.p.k. — r.
	328	Por. art. 360 § 1 d.k.p.k.
329		Por. art. 286 d.k.p.k. — r. i m. Dodano: „W razie nie usprawiedliwionego” oraz „przerywa”.
	329	Por. art. 360 § 2 n.k.p.k.
330		Por. art. 289 d.k.p.k. — r.
	330	Przepis pominięty, gdyż problematyka tego artykułu zawarta jest w innych przepisach, a między innymi w art. 328, 329 n.k.p.k.
	330 ¹	Por. art. 368 n.k.p.k.
331		Por. art. 291 d.k.p.k.
	331	Por. art. 60 i 362 n.k.p.k.
	331 ¹	Por. art. 363 i 562 n.k.p.k.

Rozdział 36.**PRZEWÓD SĄDOWY
(art. 332—351)**

Przewód sądowy zawiera w stosunku do obecnie obowiązujących przepisów następujące ważniejsze odmienne lub nowe rozwiązania:

Art. 332 § 3 wprowadza zasadę, że na rozprawie głównej, w której bierze udział prokurator, on odczytuje akt oskarżenia. Takie uregulowanie podkreśla funkcję oskarżycielską spełnianą przed sądem przez prokuratora.

Dopuszczalne odstępianie od zasady bezpośredniości normuje kodeks nieco odmiennie niż dotychczasowy art. 299 k.p.k., wykorzystując w sformułowaniach wieloletnie doświadczenie praktyki sądowej i orzecznictwa Sądu Najwyższego.

Przesłanki zezwalające na odstępianie od zasady bezpośredniości w odniesieniu do zeznań świadka ujmuje kodeks nieco odmiennie niż art. 299 § 4 dotychczasowego k.p.k.

Jeżeli więc zachodzi jedna z przesłanek wymienionych w art. 344, wolno odczytać na rozprawie protokół wyjaśnień złożonych przez danego oskarżonego tylko w tym charakterze, w tej albo innej sprawie

I	II	III
---	----	-----

w postępowaniu przygotowawczym lub przed sądem. Nie podlegają natomiast odczytaniu zeznania złożone poprzednio przez oskarżonego w charakterze świadka.

Przesłanki zezwalające na odstępstwo od zasady bezpośredniości w odniesieniu do zeznań świadka ujmują kodeks nieco inaczej niż art. 299 § 1 d.k.p.k. W szczególności odpada przesłanka dopuszczająca odczytanie zeznań, mianowicie niestawiennictwo świadka „z powodu znacznej odległości miejsca pobytu”. W obecnych warunkach komunikacyjnych przesłanka ta nie może stanowić przeszkody, która by usprawiedliwiała odstępstwo od zasady bezpośredniości. Zamiast tej przesłanki wprowadzono inną, mianowicie przebywanie świadka za granicą, które może stanowić przeszkodę stawiennictwa trudną do usunięcia.

Kodeks zezwala sądowi zwrócić — z rozprawy — akta do uzupełnienia postępowania przygotowawczego (art. 344 § 1). Sąd może to uczynić także wtedy, gdy dojdzie do przekonania, że aktem oskarżenia należy objąć jeszcze inne czyny lub inne osoby (art. 344 § 2).

Praktyka uczy, że nie należą do rzadkości wypadki, kiedy już w toku rozprawy okazuje się, że w granicach zdarzenia, które jest podstawą oskarżenia, ujawnia się z całą wyrazistością konieczność zmiany kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego na inną. Nie potwierdza się np. zarzut zagarnięcia mienia, ale zasadny jest zarzut zawinionego spowodowania niedoboru. O możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu zamiast określonej w akcie oskarżenia sąd jest obowiązany uprzedzić strony i dać im możliwość zajęcia stanowiska w tej kwestii (art. 346).

Nowym artykułem jest art. 350 § 2, dopuszczający — wyjątkowo — możliwość prowadzenia w dalszym ciągu rozprawy odroczonej, a jeżeli skład sądu uległ zmianie, konieczna jest zgoda stron.

332		Por. art. 293, 294, 295 d.k.p.k. Zgodnie z § 2 n.k.p.k. akt oskarżenia odczytuje prokurator, przytaczając najważniejsze podstawy oskarżenia (zamiast odczytywania uzasadnienia).
	332	Por. art. 362 n.k.p.k.
333		Por. art. 296 d.k.p.k.
	333	Por. art. 369 n.k.p.k.
334		Por. art. 299 § 4 d.k.p.k. — r.
	334	Por. art. 366 § 1 n.k.p.k.
335		Przepis nowy, określający kolejność przeprowadzania dowodów, a będący wyrazem zasady domniemania niewinności.
	335	Por. art. 366 § 2 n.k.p.k.
336		Por. art. 297 d.k.p.k.

I	II	III
	336	Por. art. 364 § 1 n.k.p.k.
337		Por. art. 299 § 1 d.k.p.k. — r. i m. Paragraf 2 art. 337 n.k.p.k. jest przepisem nowym, uwzględniającym tezy orzeczeń Sądu Najwyższego w tym przedmiocie.
	337	Por. art. 370 n.k.p.k. — r. i m.
338		Por. art. 299 § 3 i 4 d.k.p.k. — r. i m. Paragraf 2 art. 338 n.k.p.k. jest przepisem nowym.
	338	Por. art. 371 n.k.p.k.
339		Por. art. 300 i 301 d.k.p.k. — r. i m.
	339	Por. art. 372 n.k.p.k.
340		Por. art. 299 § 6 d.k.p.k.
	340	Por. art. 373 n.k.p.k.
341		Por. art. 302 i 303 d.k.p.k. — r.
	341—346	Pominięte, gdyż znajdują się w kodeksie karnym wykonawczym (art. 195—199) bądź też — jeśli chodzi o nieletnich — znajdują się w przepisach o „Zapobieganiu i zwalczaniu demoralizacji i przestępczości nieletnich”.
342		Por. art. 306 d.k.p.k. — r. i m.
343		Por. art. 307 d.k.p.k. — r. i m. Paragraf 3 art. 343 n.k.p.k. jest przepisem nowym, będącym dalszą realizacją zasady dyspozycyjności w zakresie nowych dowodów.
344		Por. art. 305 d.k.p.k. Paragraf 2 art. 344 n.k.p.k. jest przepisem nowym, o którym była już mowa we wstępie do Rozdz. 36. Przepis ten zrywa z dotychczasową praktyką i orzecznictwem Sądu Najwyższego, stanowi zaś realizację postulatów wysuwanych przez sądy I instancji.
345		Por. art. 313 i 314 d.k.p.k. — r. i m.
346		Por. art. 324 § 2 d.k.p.k. — r. i m.
347		Por. art. 308 § 1 i 2 d.k.p.k.
	347	Por. art. 425 i 426 n.k.p.k. Paragraf 3 art. 347 d.k.p.k. został pominięty.
348		Por. art. 308 i 309 d.k.p.k.
	348	Por. art. 428 n.k.p.k.
349		Przepis nowy, regulujący problem składu orzekającego w czasie przerwy w rozprawie.

I	II	III
	349	Por. art. 392 n.k.p.k. W nowym k.p.k. nie przewidziano sprzeciwu od wyroku zaocznego.
350		Por. art. 310 d.k.p.k. — r. i m. W przepisie tym została dokonana zmiana zasadnicza: przewiduje on możliwość kontynuowania odroczonej rozprawy nawet w zmienionym składzie sądu (za zgodą stron).
	350	Pominięto ze względu na nieistnienie sprzeciwu od wyroku zaocznego w nowym kodeksie.
351		Por. art. 311 d.k.p.k.
	351	Por. uwagi do art. 350 d.k.p.k.

Rozdział 37.

PRZEMÓWIENIA STRON

(art. 352—354)

352		Por. art. 315 d.k.p.k. — r. i m.
	352	Przepis pominięty; por. uwagę do art. 350 d.k.p.k.
353		Por. art. 317 d.k.p.k. — r. i m.
	353	Por. art. 409 n.k.p.k.
354		Por. art. 316 d.k.p.k. — r. i m.
	354	Por. art. 413 n.k.p.k.

Rozdział 38.

WYROKOWANIE

(art. 355—373)

W rozdziale „Wyrokowanie” kodeks wprowadza następujące nowe rozwiązania:

a) obowiązkowe zaliczenie tymczasowego aresztowania na poczet orzeczonej kary przesądził nowy kodeks karny w art. 83 w sposób korzystniejszy (dla oskarżonego), niż czyni to obecny art. 58 k.k., wobec czego kodeks postępowania karnego uregulował jedynie, że okres tymczasowego aresztowania liczy się od daty zatrzymania (art. 224), natomiast pominął, jako zbytęcną, normę art. 408 d.k.p.k.;

b) w art. 365 kodeks zobowiązuje sąd orzekający do zaliczenia oskarżonemu tymczasowego aresztowania zastosowanego w innej sprawie, jeżeli toczyła się ona jednocześnie i została prawomocnie zakończona orzeczeniem uniewinniającym lub umarzającym postępowanie;

I	II	III
		c) kodeks utrzymuje instytucję zasądzenia z urzędu odszkodowania za zagarnięcie mienia społecznego, a nawet rozszerza ten obowiązek na korzyść Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w zakresie, w jakim pokrył on szkodę (art. 363 § 1).
		Prawo osób trzecich do dochodzenia swych roszczeń do przedmiotów przypadku lub konfiskaty reguluje art. 369.
		Sporządzenie uzasadnienia wyroku na piśmie w terminie 7 dni może być utrudnione w skomplikowanych sprawach, zwłaszcza obejmujących wielu oskarżonych i wiele zarzutów. Również i inne ważne przyczyny mogą uniemożliwić dotrzymanie tego terminu. Sprawę tę reguluje art. 371 § 1 k.p.k.
355		Por. art. 318 d.k.p.k.
	355	Por. art. 377 § 1 i 413 n.k.p.k.
356		Por. art. 324, 312 d.k.p.k.
	356	Por. art. 412 n.k.p.k.
357		Por. art. 320 d.k.p.k.
	357	Por. art. 411 n.k.p.k.
358		Por. art. 327 d.k.p.k.
	358	W zasadzie przepis pominięty. Częściowo rozwiązuje to zagadnienie art. 87 n.k.p.k.
359		Por. art. 325 d.k.p.k.
	359	Por. art. 414 n.k.p.k.
360		Por. art. 328 i 329 d.k.p.k.
	360	Por. art. 392 n.k.p.k.
361		Por. art. 330 d.k.p.k. — r. i m. W istocie — przepis nowy.
	361	Uchylony przez ustawę z dn. 28.IV.1952 r. o zmianie niektórych przepisów k.p.k.
362		W zasadzie przepis nowy z wyjątkiem § 2, który jest odpowiednikiem art. 332 d.k.p.k.
	362	Por. art. 374 § 4 n.k.p.k.
363		Por. art. 331 ¹ d.k.p.k. — r. i m. Paragraf 3 art. 363 n.k.p.k. jest przepisem nowym, umożliwiającym sądowi zasądzenie odszkodowania „odpowiedniego do przyczynienia się sprawcy do szkody”.
	363	Por. art. 374 § 3 i 4 oraz art. 51 n.k.p.k.
364		Por. art. 336 d.k.p.k. — r. i m.

I	II	III
	364	Por. art. 380 n.k.p.k.
365		Przepis nowy, o którym była mowa we wstępie do niniejszego rozdziału.
	365	Por. art. 396 § 1 i 3 n.k.p.k.
366		Por. art. 334 i 335 § 1 d.k.p.k. — r. i m.
	366	Por. art. 396 § 4 n.k.p.k.
367		Przepis nowy, stanowiący, że ogłoszeniu wyroku nie stoi na przeszkodzie niestawiennictwo stron, obrońców i pełnomocników.
	367	Por. art. 377 § 1, 393 i 394 n.k.p.k.
368		Por. art. 331 ¹ d.k.p.k. — r. i m.
	368	Por. art. 377 § 2 n.k.p.k.
369		Por. art. 333 d.k.p.k. — r. i m.
	369	Por. art. 398 § 1 i 125 § 3 n.k.p.k.
370		Por. art. 337 i 212 d.k.p.k.
	370	Por. art. 398 § 1 i 453 § 4 n.k.p.k.
371		Por. art. 338 d.k.p.k. — r. i m.
	371	Por. art. 387, 388 i 389 n.k.p.k.
372		Por. art. 339 d.k.p.k. — r. i m.
	372	Por. art. 374 § 2 i 397 § 1 n.k.p.k.
373		Por. art. 340 d.k.p.k.
	373	Por. art. 376, 382, 374 § 3, 397 § 3 n.k.p.k.

Dział IX.

POSTĘPOWANIE ODWOŁAWCZE (art. 374—414)

Rozdział 39.

PRZEPISY OGÓLNE (art. 374—391)

Postępowanie odwoławcze kodeks opiera w zasadzie na rozwiązaniach dotychczasowych, wprowadzając tylko pewne zmiany. Na wstępie wyodrębnia „przepisy ogólne”, dotyczące zarówno rewizji, jak i zażalenia.

I	II	III
		Odmienne niż obecnie kodeks nie zawiera odpowiednika art. 371, określającego i klasyfikującego podstawy środka odwoławczego. Kodeks wychodzi z założenia, że jest rzeczą oczywistą, iż podstawą środka może być to, co jest podstawą uchylecia lub zmiany orzeczenia, i tylko te przyczyny wycizła (art. 387, 388 i 389).
374		Por. art. 362, 363, 372, 373 d.k.p.k. — r. i m.
	374	Por. art. 379 i 399 n.k.p.k.
375		Przepis nowy, sankcjonujący istniejący stan rzeczy.
	375	Por. art. 379 i 399 n.k.p.k.
376		Por. art. 373 d.k.p.k. — r. i m.
	376	Por. art. 379 n.k.p.k.
377		Por. art. 367 i 368 d.k.p.k. — r. i m.
	377	Odpowiednika tego artykułu w n.k.p.k. w zasadzie brak wobec zniesienia „nieważności”; częściowo por. art. 388 n.k.p.k.
378		Przepis nowy, sankcjonujący dotychczasową praktykę.
	378	Por. art. 388 n.k.p.k.
379		Por. art. 376 d.k.p.k. — r. i m.
	379	Przepis pominięty w n.k.p.k.
380		Por. art. 364 d.k.p.k.
	380	Por. art. 400 i 401 n.k.p.k.
381		Przepis nowy
	381	Por. art. 403 n.k.p.k.
382		Przepis nowy, sankcjonujący dotychczasową praktykę.
	382	Por. art. 407 n.k.p.k.
383		Przepis nowy; por. częściowo art. 388 § 4 d.k.p.k. — r. i m.
	383	Por. art. 387 n.k.p.k.
384		Por. art. 386 d.k.p.k. — r.
	384	Por. art. 387 n.k.p.k.
385		Przepis nowy, dopuszczający kontrolę rewizyjną w stosunku do nie wszystkich zarzutów rewizyjnych.
	385	Por. art. 389 n.k.p.k.
386		Paragraf 1 jest przepisem nowym. Co do paragrafu 2, por. art. 388 d.k.p.k. — r. i m.

I	II	III
	386	Por. art. 384 n.k.p.k.
387		Por. art. 383 i 384 d.k.p.k. — r. i m.
	387	Por. art. 404 n.k.p.k.
388		Por. art. 377 i 378 d.k.p.k. — r. i m. Przepis wylicza tzw. bezwzględne przyczyny powodujące w każdym wypadku uchylenie zaskarżonego orzeczenia, niezależnie od granic środka odwoławczego i wpływu uchybienia na treść orzeczenia. W myśl art. 381 n.k.p.k. nie można pozostawić bez rozpoznania cofniętego przez stronę środka odwoławczego, jeśli zachodzi jedna z przyczyn wymienionych w art. 388 pkt 1—7 n.k.p.k. Na skutek tych samych przyczyn — na wniosek stron lub z urzędu — wznawia się postępowanie (art. 474 § 2 n.k.p.k.)
	388	Por. art. 383 i 386 n.k.p.k.
	388 ¹	Przepis pominięty.
389		Por. art. 385 d.k.p.k. — r. i m.
	389	Por. art. 402 n.k.p.k.
390		Por art 390 d.k.p.k. — r. i m.
	390	Por. art. 390 n.k.p.k.
391		Przepis nowy z wyjątkiem § 3, który jest w treści podobny do art. 392 d.k.p.k.
	391	Por. art. 406 n.k.p.k.

Rozdział 40.

REWIZJA

(art. 392—408)

Utrzymane zostało prawo sądu rewizyjnego do przeprowadzenia przewodu sądowego i dowodów w pewnym zakresie. Kodeks zważa jednak to prawo w postępowaniu przed Sądem Najwyższym, ale rozszerza je w porównaniu ze stanem obecnym, gdyż obok dowodu z dokumentów Sąd Najwyższy może przeprowadzić dowód z opinii biegłych (art. 402 § 3 n.k.p.k.).

392		Por. art. 360 d.k.p.k.
	392	Por. art. 391 § 3 n.k.p.k.
393		Por. art. 367 § 1 d.k.p.k. — r.

I	II	III
	393	Por. art. 408 n.k.p.k.
394		Por. art. 367 § 2 i 3 d.k.p.k.
	394	Por. art. 463 § 1 n.k.p.k.
395		Przepis nowy, dotyczący oskarżyciela posiłkowego.
	395	Por. art. 462 n.k.p.k.
396		Por. art. 365 i 366 d.k.p.k. — r. i m.
	396	Por. art. 464, 467 § 1 i 2, 469 n.k.p.k.
	396 ^a	Por. art. 465 i 466 n.k.p.k.
397		Por. art. 374 § 2 d.k.p.k.
	397	Por. art. 463 § 2 n.k.p.k.
398		Por. art. 369 d.k.p.k. Paragrafy 2 i 3 art. 398 n.k.p.k. to przepisy nowe.
	398	Por. art. 470 n.k.p.k.
399		Por. art. 375 d.k.p.k.
	399	Por. art. 125 § 3 i 472 n.k.p.k.
400		Por. art. 380 § 1 i 2 d.k.p.k.
	400	Por. art. 471 i 472 n.k.p.k.
401		Por. art. 380 § 3 d.k.p.k. — r. i m.
	401	Por. art. 391, 462 n.k.p.k.
402		Por. art. 389 d.k.p.k.
	402—424	Przepisy d.k.p.k. regulujące sposób wykonania wyroku oraz odroczenie i przerwę w wykonaniu kary znajdują się w k.k.w. (kodeksie karnym wykonawczym), wchodzącym w życie jednocześnie z kodeksem karnym i kodeksem postępowania karnego.
403		Por. art. 381 d.k.p.k. — r. i m.
404		Por. art. 387 d.k.p.k.
405		Przepis nowy, stanowiący, że o utrzymaniu wyroku w mocy, uchyleniu lub zmianie wyroku sądu pierwszej instancji sąd rewizyjny orzeka wyrokiem.
406		Por. art. 391 d.k.p.k.
407		Por. art. 382 d.k.p.k. — r.
408		Por. art. 393 d.k.p.k. — r.

I	II	III
Rozdział 41.		
ZAŻALENIE		
(art. 409—414)		
409		Por. art. 353 d.k.p.k. — r. i m .
410		Por. art. 208 i 209 d.k.p.k.
411		Por. art. 357 d.k.p.k.
412		Por. art. 356 d.k.p.k. — r. i m. Przepis art. 412 n.k.p.k. wprowadza istotną zmianę w stosunku do rozwiązania przyjętego przez dotychczasowy art. 356. Obecnie sąd, który wydał jakiegokolwiek postanowienie, choćby nawet o jak najbardziej merytorycznej treści i znaczeniu (np. o umorzeniu postępowania, o uchyleniu warunkowego zawieszenia, o zwrocie akt do śledztwa), może się sam do wniesionego na to postanowienie zażalenia przychylić i sprawę rozpatrywać dalej.
413		Por. art. 354 d.k.p.k.
414		Por. art. 359 d.k.p.k.

Dział X.
POSTĘPOWANIA
SZCZEGÓLNE
(art. 415—461)

Przepisy tego działu regulują szczególne — m. in. ze względu na ciężar gatunkowy spraw, sposób ścigania lub wyjątkową sytuację oskarżonych — rodzaje postępowania.

Rozdział 42.
POSTĘPOWANIE
W STOSUNKU
DO NIEOBECNYCH
(art. 415—417)

Kodeks recypuje z wojskowego postępowania (art. 297—300 k.w.p.k.) tryb postępowania przeciwko nieobecny w kraju oskarżonym o ściśle wyliczone przestępstwa (art. 122—124 i 130 nowego kodeksu karnego).

I

II

III

Udział obrońcy w postępowaniu zarówno pierwszej, jak i w drugiej instancji jest obowiązkowy.

Sporządzenie uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji następuje z urzędu.

Oskarżony w razie ujęcia lub osobistego zgłoszenia się do rozporządzenia sądu, otrzymawszy odpis wyroku, może — we wniosku złożonym na piśmie w terminie zawitym 14 dni od daty doręczenia — żądać ponownego rozpoznania sprawy (art. 417). Sąd, którego wyrok się uprawomocnił, jest obowiązany wówczas wyznaczyć rozprawę. Wyrok wydany z chwilą stawiennictwa oskarżonego na rozprawie traci moc, sprawa zostaje ponownie rozpoznana przez instancję, której wyrok się uprawomocnił, a oskarżony może występować i bronić się w trybie zwyczajnym.

Tryb ten stanowi wyjątek od zasady, podyktowany zaś został potrzebami życia wobec nielicznych, ale społecznie bardzo niebezpiecznych przestępstw. Kodeks łączy ten tryb z odpowiednio wzmożonymi gwarancjami.

415	Przepis nowy. Por. art. 297—300 k.w.p.k.
416	Jak wyżej.
417	Jak wyżej.

Rozdział 43.

POSTĘPOWANIE UPROSZCZONE

(art. 418—431)

Kodeks utrzymuje tryb uproszczony w rozmiarze takim jak obecnie (art. 419) w sprawach z oskarżenia publicznego, zagrożonych karą pozbawienia wolności do 2 lat, karą ograniczenia wolności lub samoistną grzywną albo karą pozbawienia wolności do 2 lat i grzywną z pewnymi wyłączeniami, oraz w sprawach o niektóre przestępstwa zagrożone karą surowszą.

Trybu uproszczonego nie stosuje się do osób pozbawionych wolności oraz do przestępstw popełnionych w warunkach powrotu do przestępstwa.

418	Przepis nowy.
419	Por. art. 5 ustawy z dn. 20.VII.1950 r. o zmianie przepisów kodeksu postępowania karnego (Dz. U. Nr 38, poz. 348) — r.i.m.
420	Przepis nowy; por. art. 10 ustawy z dn. 20.VII.1950 r. — r. i m.

I	II	III
421		Przepis nowy; por. art. 7 ustawy z dn. 20.VII.1950 r. — r. i m.
422		Przepis nowy; por. art. 8 ustawy z dn. 20.VII.1950 r. — r. i m.
423		Przepis nowy, wkładający obowiązek doręczenia aktu oskarżenia.
424		Przepis nowy, określający, że nieobecność oskarżyciela nie tamuje toku rozprawy ani posiedzenia. Przepis ten jest niezbędny wobec generalnej normy, że prokurator i oskarżony muszą być na rozprawie.
425		Por. art. 347 d.k.p.k. — r. i m.
	425	Por. art. 493 n.k.p.k.
426		Por. art. 347 § 2 d.k.p.k. Paragraf 2 jest przepisem nowym.
	426	Por. art. 496 n.k.p.k.
427		Por. art. 347 § 3 d.k.p.k. — r. i m.
	427	Por. art. 495, 497 i 499 n.k.p.k.
428		Por. art. 348 d.k.p.k. — r. i m.
	428	Por. art. 498 n.k.p.k. Przepis art. 498 n.k.p.k. wprowadza w § 1 istotną zmianę, zobowiązującą Prokuratora Generalnego PRL do przedstawienia Radzie Państwa prośby o ulaskawienie, jeżeli za ulaskawieniem wypowiedział się Sąd Najwyższy lub sądy obu instancji.
429		Por. art. 6 ustawy z dn. 20.VII.1950 r. W postępowaniu uproszczonym sprawę rozpoznaje sąd w składzie ławniczym, ale na zarządzenie prezesa mogą być podane rozpoznaniu jednoosobowemu. O tym stanowi art. 429 n.k.p.k. Jest to odwrotny porządek niż obecnie.
	429	Przepis w zasadzie pominięty. Por. art. 501 n.k.p.k.
430		Por. art. 12 ustawy z dn. 20.VII.1950 r. — r. i m.
	430	Por. art. 501 n.k.p.k.
431		Przepis nowy. Przepis podyktowany tym, że w praktyce będą się prawdopodobnie zdarzały wypadki przekazywania sądom spraw o czyny, które w rzeczywistości są wykroczeniami, dlatego też przepis określa,

I	II	III
		co w takim wypadku należy uczynić (przekazać sprawę właściwemu kolegium, a gdy to zostanie ujawnione na rozprawie głównej lub po upływie 3 miesięcy od popełnienia czynu, rozpoznać sprawę na zasadach ogólnych).
	431	Por. art. 494 i 502 n.k.p.k.

Rozdział 44.

POSTĘPOWANIE W SPRAWACH Z OSKARŻENIA PRYWATNEGO (art. 432—445)

Jako normę ogólną kodeks podaje — odmiennie niż to jest obecnie — że wszystkie sprawy z oskarżenia prywatnego podlegają rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym z zachowaniem pewnych odrębności (art. 432).

Utrzymano przepis ograniczający do minimum wymagania formalne aktu oskarżenia wnoszonego przez oskarżyciela prywatnego (art. 434).

Milicja Obywatelska ma obowiązek przyjąć skargę i w razie potrzeby zabezpieczyć dowody, ale dochodzenie w tych sprawach prowadzi jedynie na polecenie sądu (art. 435).

Kodeks utrzymuje w zasadzie obecną postać tego postępowania nadaną mu przez ustawę z dnia 2 grudnia 1960 r. o sprawach z oskarżenia prywatnego, jednakże z pewnymi zmianami (m. in. wkłada obowiązek doręczenia aktu oskarżenia).

Kodeks nie zamieszcza odrębnego uregulowania przygotowania do rozprawy o zniesławienie — jak to czyni obecnie art. 11 ustawy z dn. 2 grudnia 1960 r. (Dz. U. Nr 54, poz. 308) — ponieważ ogólny przepis (art. 299 n.k.p.k.) o skierowaniu sprawy na posiedzenie po jej wpłynięciu pozwala wystarczająco na należyte przygotowanie każdej sprawy.

432		Przepis nowy. Por. art. 14 ustawy z dn. 2.XII.1960 r. o sprawach z oskarżenia prywatnego (Dz. U. Nr 54, poz. 308) — r. i m.
	432	Przepis pominięty.
433		Co do § 1, por. art. 6 ustawy z dn. 20.VIII.1950 r. o zmianie przepisów k.p.k. (Dz. U. Nr 38, poz. 348) — r. i m. Co do § 2, poz. art. 11 § 3 ustawy z dn. 2.XII.1960 r.
	433	Por. art. 542 n.k.p.k.

	II	III
434		Por. art. 8 lit. c ustawy z dn. 20.VII.1950 r. — r. i m.
	434	Por. art. 543 p.k.p.k.
435		Por. art. 232 d.k.p.k. — r. i m.
	435	Por. art. 544 n.k.p.k.
436		Por. art. 1 i 10 ustawy z dn. 2.XII.1960 r.
	436	Por. art. 559 n.k.p.k.
437		Por. art. 2 ustawy z dn. 2.XII.1960 r.
	437	Por. art. 545 n.k.p.k.
438		Por. art. 3 ustawy z dn. 2.XII.1960 r.
	438	Por. art. 546 n.k.p.k.
439		Por. art. 4 ustawy z dn. 2.XII.1960 r.
	439	Por. art. 547 n.k.p.k.
440		Por. art. 5 ustawy z dn. 2.XII.1960 r.
	440	Por. art. 560 n.k.p.k.
441		Por. art. 6 ustawy z dn. 2.XII.1960 r.
	441	Por. art. 548 n.k.p.k.
442		Por. art. 7 ustawy z dn. 2.XII.1960 r.
	442	Por. art. 549 n.k.p.k.
443		Por. art. 8 ustawy z dn. 2.XII.1960 r.
	443	Por. art. 561 n.k.p.k.
444		Por. art. 63, 64 i 288 d.k.p.k.
	444	Por. art. 551 n.k.p.k.
445		Przepis nowy.
	445	Por. art. 553 n.k.p.k.

Rozdział 45.

POSTĘPOWANIE PRZYSPIESZONE

(art. 446—454)

Kodeks recypuje postępowanie przyspieszone ze zmianami, które gwarantują szybkość postępowania.

Dopuszczona została przerwa w rozprawie głównej, jednakże na czas nie dłuższy niż 7 dni (art. 450 § 1 n.k.p.k.), jeżeli jednocześnie sąd zastosował tymczasowe aresztowanie w stosunku do zatrzymanego.

I

II

III

W trybie tym można wymierzyć karę pozbawienia wolności do roku i grzywny — obok kary pozbawienia wolności — do 25 000 zł (art. 451 n.k.p.k.), a więc karę wyższą niż obecnie przewidziana.

Jeżeli się okaże, że sprawa nie podlega rozpoznaniu w trybie przyspieszonym, to sąd rozpoznaje ją w trybie uproszczonym, chyba że tryb ten w konkretnej sprawie jest niedopuszczalny.

Sąd przekazuje sprawę prokuratorowi (choć tryb przyspieszony jest dopuszczalny), jeżeli przewiduje możliwość wymierzenia wyższej kary, stosując zarazem do zatrzymanego tymczasowe aresztowanie. Z powodów określonych w art. 218 n.k.p.k. możliwe jest odstąpienie od tymczasowego aresztowania (art. 451 zdanie końcowe).

Powództwo cywilne nie jest dopuszczalne, ponieważ przedłużałoby to postępowanie wbrew założeniom.

446	Przepis nowy.
	446 Por. art. 552 n.k.p.k.
447	Por. art. 6 § 1 ustawy z dn. 22.V.1958 r. o zaostrzeniu odpowiedzialności karnej za chuligaństwo (Dz. U. Nr 34, poz. 152).
	447 Por. art. 549 § 1 pkt 2 n.k.p.k.
448	Por. art. 6 § 2 ustawy z dn. 22.V.1958 r.
	448 Por. art. 554 n.k.p.k.
449	Por. art. 6 § 5 ustawy z dn. 22.V.1958 r.
	449 Por. art. 558 n.k.p.k.
450	Por. art. 6 § 3 ustawy z dn. 22.V.1958 r. Paragrafy 2 i 3 przepisy nowe.
	450—455 Przepisy uchylone przez: 1) dekret z dn. 26.X.1950 r. o należnościach świadków, biegłych i stron w postępowaniu sądowym (Dz. U. Nr 49, poz. 445), 2) przez ustawę z dn. 28.IV.1952 r. o zmianie niektórych przepisów postępowania karnego (Dz. U. Nr 25, poz. 170).
451	Por. art. 6 § 4 ustawy z dn. 22.V.1958 r.
452	Przepis nowy, wyłączający powództwo cywilne.
453	Przepis nowy, określający terminy sporządzenia i ogłoszenia uzasadnienia, doręczenia stronom odpisu wyroku, wniesienia rewizji itd.
454	Por. art. 6 § 6 ustawy z dn. 22.V.1958 r.

I

II

III

Rozdział 46.

**POSTĘPOWANIE SĄDOWE
CO DO ORZECZEŃ
W SPRAWACH
O WYKROCZENIA
(art. 455—461)**

Przepisy tego rozdziału regulują tryb postępowania dopiero w chwili, gdy sprawa znajdzie się w dyspozycji sądu na skutek przekazania jej na podstawie przepisów o orzecznictwie karno-administracyjnym.

Wcześniejsze czynności określi przyszła ustawa o orzecznictwie karno-administracyjnym.

Wyrok wydany w sprawie przekazanej sądowi na żądanie uprawnionego organu lub osoby nie podlega zaskarżeniu (art. 461 § 1 n.k.p.k.) z wyjątkiem wypadku określonego w § 2 tegoż przepisu.

455		Por. art. 504 i 505 d.k.p.k. — r. i m. (właściwie jest to przepis nowy).
456		Przepis nowy.
	456	Por. art. 554 § 1 pkt 6 n.k.p.k.
457		Por. art. 501 § 3 i 503 d.k.p.k. — r. i m.
	457	Por. art. 555 § 1 n.k.p.k.
458		Por. art. 506 d.k.p.k. — r. i m.
	458	Por. art. 555 § 2 n.k.p.k.
459		Por. art. 507 d.k.p.k. — r. i m.
	459	Por. art. 556 n.k.p.k.
460		Por. art. 507 i 508 d.k.p.k.
	460	Por. art. 151 i 175 k.k.w.
461		Por. art. 509 d.k.p.k. — r. i m.
	461	Por. art. 474 n.k.p.k.

Dział XI.

**POSTĘPOWANIE PO
UPRAWOMOCNIENIU
SIĘ WYROKU
(art. 462—511)**

Dział ten grupuje wszystkie postacie postępowania po uprawomocnieniu się orzeczenia.

I

II

III

Rozdział 47.**REWIZJA NADZWYCZAJNA**

(art. 462—473)

Rewizja nadzwyczajna unormowana jest w kodeksie w sposób nie odbiegający — co do istoty — od uregulowania dotychczasowego. Niemniej jednak nie brak w kodeksie wielu nowych rozwiązań szczegółowych, uwzględniających doświadczenia dotychczasowe, wypowiedzi teoretyków prawa na temat rewizji nadzwyczajnej w polskim procesie karnym, jak również niektóre z orzeczeń i uchwał Sądu Najwyższego. O tych nowych rozwiązaniach szczegółowych będzie mowa przy poszczególnym przepisie.

462		Por. art. 395 d.k.p.k.
	462	Por. art. 475 n.k.p.k.
463		Por. art. 394 i 397 d.k.p.k. — r.
	463	Por. art. 474 § 1 pkt 2 n.k.p.k.
464		Por. art. 396 d.k.p.k.
	464	Por. art. 476 § 2 n.k.p.k.
465		Por. art. 396 ¹ d.k.p.k. — r. i m.
	465	W zasadzie przepis pominięty. Por. art. 476 n.k.p.k.
466		Por. art. 396 ¹ d.k.p.k. — r. i m. Paragraf 2 art. 466 n.k.p.k. zawiera istotną różnicę w stosunku do art. 396 ¹ § 3 d.k.p.k. Dotychczas ponowne podanie o rewizję nadzwyczajną „pozostawia się bez rozpoznania”, a obecnie „ponowne podanie można pozostawić bez rozpoznania”.
	466	Por. art. 479 § 2 n.k.p.k.
467		Por. art. 396 § 2 i 3 d.k.p.k. — r. i m. Paragraf 3 jest przepisem nowym, sankcjonującym orzecznictwo Sądu Najwyższego, że niedopuszczalna jest rewizja nadzwyczajna od wyroku Sądu Najwyższego zapadłego w następstwie rozpoznania rewizji nadzwyczajnej.
	467	Por. art. 478 n.k.p.k.
468		Przepis nowy, utrwalający pogląd spotykany w piśmiennictwie prawniczym i orzecznictwie Sądu Najwyższego, a uznający dopuszczalność wniesienia rewizji nadzwyczajnej na korzyść bez względu na wykonanie kary, zatarcie skazania, akt łaski, śmierć

I	II	III
		oskarżonego czy przedawnienie. Podobnie jak obowiązujący kodeks postępowania cywilnego kodeks nie wprowadza rewizji nadzwyczajnej mającej na celu jedynie wytknięcie uchybienia.
	468	Por. art. 480 n.k.p.k.
469		Por. art. 396 § 4 d.k.p.k. — r. i m. Paragraf 2 jest przepisem nowym, stanowiącym, że wstrzymanie wykonania orzeczenia może być połączone z zastosowaniem poręczenia lub dozoru albo obu tych środków zabezpieczenia razem.
	469	W zasadzie przepis pominięty; por. art. 479 § 1 i 469 d.k.p.k.
470		Por. art. 368 d.k.p.k.
	470	Por. art. 481 § 2 n.k.p.k.
471		Por. art. 400 d.k.p.k. — r. i m.
	471	Por. art. 482 n.k.p.k.
472		Por. art. 400 d.k.p.k.
	472	Por. art. 87 n.k.p.k.
473		Przepis nowy.
	473	Por. art. 479 § 1 i art. 483 n.k.p.k.

Rozdział 48.

WZNOWIENIE POSTĘPOWANIA (art. 474—483)

Podstawy wznowienia rozszerza kodeks o pewną liczbę przyczyn nazywanych obecnie przyczynami nieważności.

Kodeks nie używa pojęcia „nieważność” ani nie zna trybu stwierdzenia nieważności.

Ten sam skutek uzyskuje się przez złożenie wniosku o wznowienie, a przy tym wniosek o wznowienie jest korzystniejszy, gdyż zachowuje zakaz *reformationis in peius* (art. 479 § 1 n.k.p.k.).

Wznowienie według nowego kodeksu następuje na wniosek, ale w wypadku pewnych uchybień — także z urzędu (art. 474 § 2 w związku z art. 388 n.k.p.k.).

Wznowienie wyłącznie w zakresie roszczeń materialnych następuje przed właściwym sądem cywilnym (art. 477 n.k.p.k.).

I	II	III
		W kwestii wznowienia orzeka sąd wojewódzki na posiedzeniu w składzie 3 sędziów. W posiedzeniu tym ma prawo wziąć udział obrońca (art. 478 § 3 n.k.p.k.), który też musi sporządzić i podpisać wniosek.
474		Por. art. 461 i 463 d.k.p.k. — r. i m.
	474—495	Przepisy te pozostają w mocy (por. art. III pkt 1 p.w.k.p.k.) do czasu uregulowania postępowania w sprawach nieletnich przez nową ustawę o „Zapobieganiu i zwalczaniu demoralizacji i przestępczości nieletnich”.
475		Por. art. 462 d.k.p.k. — r. i m.
476		Por. art. 464 d.k.p.k. — r. i m. Paragraf 1 jest przepisem nowym
477		Przepis nowy, regulujący wznowienie postępowania ograniczone wyłącznie do orzeczenia o roszczeniach majątkowych.
478		Por. art. 467 d.k.p.k. — r. i m. Paragrafy 2 i 3 — przepisy nowe.
479		Por. art. 466 d.k.p.k. — r. i m.
480		Por. art. 468 d.k.p.k. — r. i m.
481		Por. art. 470 d.k.p.k. r. i m. Paragrafy 1 i 3 są przepisami nowymi.
482		Por. art. 471 d.k.p.k. — r. i m.
483		Por. art. 473 lit. b) d.k.p.k.

Rozdział 49.

PODJĘCIE POSTĘPOWANIA WARUNKOWO UMORZONE- GO PRZEZ SĄD

(art. 484—486)

Kodeks zawiera również przepisy regulujące podjęcie postępowania warunkowo umorzonego przez sąd.

Rozwiązanie to przypomina przepisy regulujące podjęcie postępowania warunkowo umorzonego w stadium postępowania przygotowawczego (art. 285—291). Różnice jednak wynikają z odmienności związanych ze specyfiką rozpoznawania i orzekania przez sąd. Dlatego art. 483 § 2 przewiduje prawo udziału oskarżonego i obrońcy w posiedzeniu sądu rozstrzygającego o podjęciu warunkowo umorzonego postępowania.

I

II

III

Inne też konsekwencje i sytuacje procesowe w postępowaniu sądowym wynikają z przepisu stanowiącego, że po podjęciu postępowania przez sąd sprawa toczy się — oczywiście już tylko przed sądem — na zasadach ogólnych.

Różnicowanie sytuacji procesowych wynika w szczególności z tego, że orzeczenie o warunkowym umorzeniu może zapaść na posiedzeniu przed wyznaczeniem rozprawy, na rozprawie głównej, na rozprawie rewizyjnej, czy nawet w postępowaniu wywołanym wniesieniem rewizji nadzwyczajnej.

484—486

Przepisy nowe

Rozdział 50.

ODSZKODOWANIE ZA NIESŁUSZNE SKAZANIE LUB ARESZTOWANIE

(art. 487—491)

W przepisach o odszkodowaniu za niesłuszne skazanie lub aresztowanie nie uległo zmianie określenie podstawy prawa do odszkodowania.

Podobnie jak w odpowiednich przepisach prawa cywilnego — nastąpiło rozróżnienie odszkodowania za poniesioną szkodę oraz zadośćuczynienie za doznaną krzywdę (art. 487 § 1).

Odszkodowanie i zadośćuczynienie może być dochodzone przed sądem wojewódzkim. Postępowanie w tej kwestii wolne jest od kosztów (art. 488 § 1 i 2).

Tak jak dotychczas, nie można żądać odszkodowania **po upływie roku** od dnia uprawomocnienia się orzeczenia dającego podstawę do odszkodowania i zadośćuczynienia, a w razie niesłusznego aresztowania — od dnia kończącego postępowanie (art. 489).

Przepis końcowy tego rozdziału, tj. art. 491, wprowadza zastrzeżenie, że obowiązuje zasada wzajemności, jeżeli uprawnionym do odszkodowania lub zadośćuczynienia jest cudzoziemiec.

487

Por. art. 510 d.k.p.k.

488

Por. art. 514, 515 i 516 d.k.p.k. — r. i m.

489

Por. art. 513 d.k.p.k. — r. i m.

490

Por. art. 512 d.k.p.k. — r. i m.

491

Por. art. 517 d.k.p.k.

I

II

III

Rozdział 51.**UŁASKAWIENIE**

(art. 492—502)

Przepisy o ułaskawieniu wprowadzają tę zmianę, że rozszerzają krąg osób, które są uprawnione do wniesienia prośby o łaskę, na kolektyw pracowniczy i organizacje społeczne.

Opinię o zasadności prośby o łaskę wydaje się w składzie kolegiальnym.

Jeżeli za ułaskawieniem wypowiedziały się sądy obu instancji lub choćby tylko Sąd Najwyższy, Prokurator Generalny nie może prośbie o łaskę nie nadać biegu i musi ją przedstawić Radzie Państwa z opinią własną, choćby miała ona być negatywna.

W wypadku wyroku śmierci postępowanie o ułaskawienie jest — zgodnie z dotychczasową praktyką — obligatoryjne aż do decyzji Rady Państwa (art. 500).

492		Przepis nowy.
493		Por. art. 425 d.k.p.k. — r. i m.
494		Por. art. 431 d.k.p.k. — r. i m.
495		Por. art. 427 d.k.p.k. — r. i m.
496		Por. art. 426 d.k.p.k. — r. i m. Paragraf 2 — nowy przepis.
	496	Por. art. 36 k.k.w.
497		Por. art. 427 d.k.p.k. — r. i m.
	497	Por. art. 36 k.k.w.
498		Por. art. 428 d.k.p.k. — r. i m. Paragrafy 1 i 3 są przepisami nowymi. W szczególności § 1 jest korzystny dla skazanego przy ubieganiu się o ułaskawienie.
	498	Por. art. 36 k.k.w.
499		Por. art. 427 d.k.p.k. — r. i m.
	499	Por. art. 36 k.k.w.
500		Przepis nowy, sankcjonujący dotychczasową praktykę postępowania o ułaskawienie w wypadku prawomocnego skazania na karę śmierci.
	500	Por. art. 456 § 2 n.k.p.k. W zasadzie nie ma odpowiednika w nowym k.p.k. Nowa ustawa o postępowaniu karno-administracyjnym ureguje tę kwestię.

I	II	III
501		Por. art. 430 d.k.p.k. — r.
	501	Por. art. 457 § 1 n.k.p.k.
502		Por. art. 431 d.k.p.k. — r. i m.
	502	Przepis pominięty.

Rozdział 52.

WYROK ŁĄCZNY

(art. 503—511)

Nowy, nie znany obowiązującemu kodeksowi postępowania karnego jest rozdział 52, zawierający przepisy dotyczące wydania wyroku łącznego.

Znaczna liczba wydawanych przez sądy wyroków łącznych przemawia za potrzebą zwrócenia uwagi na to postępowanie.

503		Por. art. 26 d.k.p.k.
	503	Por. art. 457 § 2 n.k.p.k.
504		Przepis nowy.
	504	Por. art. 455 n.k.p.k.
505		Przepis nowy.
	505	Por. art. 455, 424 i 429 n.k.p.k.
506		Przepis nowy.
	506	Por. art. 458 i 459 n.k.p.k.
507		Por. art. 261 d.k.p.k. — r. i m. Paragraf 3 określa udział obrońcy w rozprawie o wydanie wyroku łącznego.
	507	Por. art. 459 i 460 § 2 n.k.p.k.
508		Przepis nowy.
	508	Por. art. 460 § 1 n.k.p.k.
509		Przepis nowy, regulujący wydanie nowego wyroku łącznego.
	509	Por. art. 461 n.k.p.k.
510		Przepis nowy.
	510	Por. art. 487 n.k.p.k.
511		Przepis nowy.
	511	Przepis uchylony ustawą z dn. 15.XI.1956 r. (Dz. U. Nr 54, poz. 243).

I

II

III

Dział XII

POSTĘPOWANIE W SPRAWACH KAR- NYCH W STOSUNKACH MIĘDZYNARODOWYCH

(art. 512—541)

W dziale tym zgrupowane są przepisy o immunitacie, pomocy prawnej i wydawaniu osób. Przepisy są znacznie szczegółowsze od obecnych.

Przepisów tego działu nie stosuje się, jeżeli umowa międzynarodowa, której Polska jest stroną, stanowi inaczej.

Przepisów tego działu można nie stosować wobec państwa obcego, z którym nie ma w tym przedmiocie umowy, a państwo to nie zapewnia wzajemności (art. 541 n.k.p.k.).

Rozdział 53.

IMMUNITETY PRZEDSTA- WICIELSTW DYPLOMA- TYCZNYCH I URZĘDÓW KONSULARNYCH PAŃSTW OBCYCH

(art. 512—518)

512	Por. art. 27 d.k.p.k. — r. i m. Należy podkreślić, że z immunitetu korzystają również „osoby należące do personelu administracyjnego i technicznego” (art. 512 pkt 3 n.k.p.k.).
	512 Por. art. 490 § 1 n.k.p.k.
513	Przepis nowy.
	513 Por. art. 489 i 490 § 2 n.k.p.k.
514	Przepis nowy.
	514 Por. art. 488 § 1 n.k.p.k.
515	Przepis nowy, regulujący, w jakich wypadkach osoby korzystające z immunitetu (art. 512) mogą być przesłuchiwane jako świadkowie lub występować w charakterze biegłych.
	515 Por. art. 488 § 2 n.k.p.k.
516	Przepis nowy.
	516 Por. art. 488 § 3 n.k.p.k.

I	II	III
517		Przepis nowy.
	517	Por. art. 491 n.k.p.k.
518		Przepis nowy.
	518	Przepis pominięty.

Rozdział 54.**POMOC PRAWNA
I DORECZENIA
W SPRAWACH KARNYCH**

(art. 519—522)

519		Przepis nowy, określający, jakie czynności mogą być dokonywane w drodze pomocy prawnej w stosunkach międzynarodowych; por. art. 135 d.k.p.k.
	519	Por. art. 145 n.k.p.k.
520		Przepis nowy.
	520	Przepis w zasadzie pominięty; por. art. 146 n.k.p.k.
521		Przepis nowy.
	521	Por. art. 148 § 1 i 147 n.k.p.k.
522		Przepis nowy.
	522	Przepis pominięty.

Rozdział 55.**WYSTĄPIENIE O WYDANIE
LUB PRZEWÓZ OSÓB ŚCI-
GANYCH LUB SKAZANYCH
PRZEBYWAJĄCYCH ZA
GRANICĄ ORAZ O WY-
DANIE PRZEDMIOTÓW**

(art. 523—531)

523		Por. art. 530 d.k.p.k. — r. i m.
	523	Por. art. 147 n.k.p.k.
524		Por. art. 530 d.k.p.k. — r. i m.
	524	Por. art. 149 n.k.p.k.
525		Por. art. 531 d.k.p.k. — r. i m.

I	II	III
	525	Por. art. 150 n.k.p.k.
526		Por. art. 532 § 1 i 533 § 1 d.k.p.k. — r. i m.
	526	Por. art. 151 n.k.p.k.
527		Por. art. 532 d.k.p.k. — r. i m.
	527	Por. art. 146 n.k.p.k.
528		Przepis nowy.
	528	Przepis pominięty.
529		Por. art. 533 § 3 d.k.p.k. — r. i m.
	529	Przepis pominięty, jako zbędny.
530		Przepis nowy.
	530	Por. art. 523 i 524 n.k.p.k.
531		Przepis nowy, regulujący sprawę przedmiotów uzyskanych przez przestępstwo.
	531	Por. art. 525 n.k.p.k.

Rozdział 56.

WNIOSKI PAŃSTW OBCYCH O WYDANIE LUB PRZEWÓZ OSÓB ŚCIGANYCH LUB SKAZANYCH ALBO O WYDANIE PRZEDMIOTÓW (art. 532—538)

532		Por. art. 534 d.k.p.k. — r. i m.
	532	Por. art. 527 n.k.p.k.
533		Por. art. 534 § 3 d.k.p.k. — r. i m.
	533	Por. art. 526 i 529 n.k.p.k.
534		Przepis nowy, określający wypadki, kiedy należy, a kiedy można odmówić wydania.
	534	Por. art. 532 n.k.p.k.
535		Por. art. 535 d.k.p.k. — r.
	535	Por. art. 535 n.k.p.k.
536		Por. art. 537 i 536 d.k.p.k. — r. i m.
	536	Por. art. 536 n.k.p.k.
537		Przepis nowy.

I	II	III
	537	Por. art. 536 n.k.p.k.
538		Przepis nowy.
	538	Przepis pominięty. Jest to ostatni przepis kodeksu postępowania karnego z dnia 19 marca 1928 r.

Rozdział 57.

PRZEPISY KOŃCOWE

(art. 539—541)

539	Przepis nowy.
540	Przepis nowy.
541	Przepis nowy.

Dział XIII.

KOSZTY SĄDOWE

(art. 542—562)

Rozdział 58.

KOSZTY POSTĘPOWANIA KARNEGO

(art. 542—558)

W niniejszym dziale kodeks reguluje sprawę kosztów postępowania karnego i kosztów związanych z powództwem adhezyjnym.

W razie obrony obowiązkowej i uniewinnienia lub umorzenia postępowania, koszty obrony ponosi Skarb Państwa (art. 549 § 1 pkt 2).

W razie wyroku skazującego sąd zasądza wynagrodzenie na rzecz obrońcy z urzędu, które podlega egzekucji w drodze sądowej (art. 550).

Zasadzenie wynagrodzenia nie następuje — w wypadku gdy obrońca był ustanowiony z urzędu — z powodu niezamożności oskarżonego; ponadto sąd może zwolnić oskarżonego lub oskarżyciela w całości lub częściowo od zapłaty opłaty na rzecz zespołu adwokackiego (art. 556).

542	Por. art. 433 d.k.p.k. — r.
543	Por. art. 434 d.k.p.k.
544	Por. art. 435 d.k.p.k. — r. i m.

I	II	III
545	Por. art. 437 d.k.p.k. — r. i m.	
546	Por. art. 438 d.k.p.k. — r. i m.	
547	Por. art. 439 d.k.p.k. i art. 305, 316 k.w.p.k.	
548	Por. art. 441 d.k.p.k. — r. i m.	
549	Por. art. 442 d.k.p.k. — r. i m. Co do § 2 i 3, por. art. 12 ustawy z dn. 2.XII.1960 r. (Dz. U. Nr. 54, poz 308).	
550	Przepis nowy, regulujący zasądzenie od skazanego opłat dla zespołu adwokackiego i obrońcy z urzędu.	
551	Por. art. 444 d.k.p.k. — r. i m.	
552	Por. art. 446 d.k.p.k. — r. i m.	
553	Por. art. 445 d.k.p.k. — r. i m.	
554	Por. art. 448 d.k.p.k. — r. i m.	
555	Por. art. 457 i 458 d.k.p.k. — r. i m.	
556	Por. art. 459 d.k.p.k. — r. i m.	
557	Przepis nowy, określający okres przedawnienia w sprawie ściągnięcia zasądzonych kosztów postępowania.	
558	Por. art. 449 d.k.p.k.	

Rozdział 59.

KOSZTY ZWIĄZANE Z POWÓDZTWE M CYWIL- NYM I ZASĄDZENIEM ODSZKODOWANIA

(art. 559—562)

559	Por. art. 436 d.k.p.k. — r. i m.
560	Por. art. 440 d.k.p.k.
561	Por. art. 443 d.k.p.k.
562	Przepis nowy, regulujący problem kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa przy zasądzeniu odszkodowania pieniężnego.

I

II

III

Dział XIV.

POSTĘPOWANIE KARNE W SPRAWACH PODLEGAJĄCYCH ORZECZNICTWU SĄDÓW WOJSKOWYCH

(art. 563—592)

Rozdział 60.

PRZEPISY OGÓLNE

(art. 563—581)

Postępowanie w sprawach podlegających orzecznictwu sądów wojskowych w niewielkim tylko zakresie wymaga odrębnych uregulowań, których potrzeba wynika ze swoistych zadań sądownictwa wojskowego oraz z odmiennej struktury organizacyjnej tego sądownictwa.

Właściwość sądów wojskowych unormowana została według zasad obecnie obowiązujących, z niewielkimi tylko zmianami. Właściwość tę kodeks rozszerza na przestępstwa popełnione w związku z zatrudnieniem pracowników cywilnych przez przedsiębiorstwa wojskowe, a nie tylko — tak jak jest dotychczas — przez pracowników cywilnych administracji wojskowej.

Podobnie jak obecnie, w postępowaniu przed sądami wojskowymi nie stosuje się przepisów o postępowaniu uproszczonym, prywatnoskargowym i przyspieszonym (art. 563).

Instancją rewizyjną jest zawsze Izba Wojskowa Sądu Najwyższego. Udział obrońcy w rozprawie jest obowiązkowy przed wszystkimi sądami w sprawach zagrożonych karą pozbawienia wolności powyżej 2 lat. Ale również i w innych sprawach obrońca musi być ustanowiony, jeżeli wnosi o to żołnierz odbywający zasadniczą służbę wojskową albo gdy szef sądu lub sąd uznaje to za potrzebne (art. 580). Nie obowiązuje przymus adwokacki przy środkach zaskarżenia (art. 581).

Utrzymany został w kodeksie obowiązek sporządzania wyroku wraz z uzasadnieniem. **Termin do wniesienia rewizji wynosi 7 dni.**

Orzekanie w kwestii wznowienia postępowania leży wyłącznie w kompetencji Izby Wojskowej Sądu Najwyższego.

Z przepisów kodeksu wojskowego postępowania karnego utrzymane zostały w mocy art. 32—35 (regulujące utrzymanie powagi w sądach i prokuraturach) oraz art. 50—52 (regulujące wpis na listę obrońców wojskowych). Art. 311—325 dotyczące wykonania orzeczeń zostały uchylone przez kodeks karny wykonawczy (art. 216 § 2 pkt 2).

I	II	III
563		Przepis wyłączający z orzecznictwa sądów wojskowych tryb uproszczony, prywatno-skargowy i przyspieszony.
564		Przepis określający osoby podlegające orzecznictwu sądów wojskowych.
565		Przepis określający sprawy podlegające orzecznictwu sądów wojskowych.
566		Przepis regulujący sytuację, gdy sprawca popełni przestępstwo podlegające orzecznictwu sądów wojskowych i sądów powszechnych (przepis ten jest wyrazem ekonomii procesowej).
567		Przepis regulujący sytuację, gdy sąd wojskowy nie byłby właściwy do rozpoznania sprawy w całości lub w części bądź ze względu na rodzaj jednego z czynów, bądź ze względu na osobę jednego z oskarżonych.
568		Przepis uprawniający sąd wojskowy do przekazania sprawy sądowi powszechnemu w pewnych wypadkach.
569		Przepis wyłączający zażalenie na przekazanie sprawy w myśl art. 567 i 568 n.k.p.k.
570		Przepis regulujący właściwość miejscową sądów wojskowych.
571		Przepis mówiący o pewnych uprawnieniach wojskowego sądu okręgowego — analogicznych do uprawnień sądu wojewódzkiego.
572		Przepis określający właściwość sądów wojskowych.
573		Jak wyżej.
574		Przepis określający uprawnienia Naczelnego Prokuratora Wojskowego i prokuratorów okręgów wojskowych.
575		Przepis wyjaśniający, co należy rozumieć przez „szefa sądu” i „prokuratora wojskowego”.
576		Przepis określający wypadki, kiedy prokurator wojskowy może wszcząć postępowanie karne bez wniosku dowódcy jednostki.
577		Przepis regulujący sprawę przestępstw ściganych z oskarżenia prywatnego.
578		Przepis określający rolę oficera śledczego prokuratury.

I	II	III
579		Przepis normujący, kto może być ławnikiem i delegatem kolektywu żołnierskiego.
580		Udział obrońcy w rozprawie głównej.
581		Przepis wyłączający przymus adwokacki przy środkach zaskarżenia.

Rozdział 61.

ŚRODKI PRZYMUSU I POSTĘPOWANIE PRZYGOTOWAWCZE

(art. 582—588)

Rozdział ten reguluje uprawnienia i obowiązki Wojskowej Służby Wewnętrznej, mówi o dodatkowych środkach zapobiegawczych (zawieszenie w czynnościach służbowych — art. 585), określa, kiedy prowadzi się śledztwo i kto może je prowadzić, oraz o akcie oskarżenia.

582	Przepis nowy.
583	Przepis nowy.
584	Przepis nowy.
585	Przepis nowy.
586	Por. art. 163 k.w.p.k.
587	Por. art. 164 k.w.p.k.
588	Por. art. 183 k.w.p.k.

Rozdział 62.

POSTĘPOWANIE PRZED SĄDEM

(art. 589—592)

Rozdział ten określa dodatkowe przyczyny wyłączające jawność rozprawy, obowiązek sporządzania na piśmie wyroku wraz z uzasadnieniem, terminy do złożenia rewizji, uprawnienia do wniesienia rewizji nadzwyczajnej, wreszcie orzekanie w kwestii wznowienia postępowania.

589	Przepis nowy.
590	Por. art. 267 k.w.p.k.
591	Przepis nowy.
592	Por. art. 293 k.w.p.k.

PODSTAWOWE PUBLIKACJE

DOTYCZĄCE KODEKSU POSTĘPOWANIA KARNEGO

(1967—VIII/1969)

Nowy kodeks postępowania karnego zmusza praktyków do wnikliwego zapoznania się z jego problematyką. Pomocą w tym zakresie mogą być publikacje poświęcone zarówno projektowi, jak i tekstowi już uchwalonemu.

Dla ułatwienia podaję bibliografię publikacji dotyczącej nowego kodeksu postępowania karnego. Bibliografia poniższa obejmuje prace, które ukazały się w czasopiśmie prawniczym do dnia 1 września 1969 r.

- 1 BAFIA Jerzy: Projekt kodeksu postępowania karnego w Sejmie, „Gazeta Sądowa i Penitencjarna” nr 21 z 1968 r.
- 2 BAFIA Jerzy: Kodyfikacja prawa karnego PRL a Międzynarodowy Pakt Praw Obywatelskich i Politycznych, „Państwo i Prawo” nr 7 z 1969 r.
- 3 BEDNARZAK Jan: Środki zapobiegawcze w projekcie kodeksu postępowania karnego, „Nowe Prawo” nr 7—8 z 1968 r.
- 4 BEDNARZAK Jan: Zmiany w postępowaniu karnym (na podstawie przepisów projektu postępowania karnego), „Biuletyn Generalnej Prokuratury” nr 8—9 z 1968 r.
- 5 BEDNARZAK Jan: Postępowanie przygotowawcze według projektu kodeksu postępowania karnego, „Nowe Prawo” nr 9 z 1968 r.
- 6 CIEŚLAK Marian: obrońca w ujęciu projektu postępowania karnego z 1967 r., „Palestra” nr 8 z 1967 r.
- 7 CIEŚLAK Marian: Koncepcja podziału procesu karnego na dwie fazy (jej miejsce i perspektywy w prawie polskim), „Państwo i Prawo” nr 3 z 1968 r.
- 8 CIEŚLAK Marian, DODA Zbigniew: Społeczne poręczenie (w związku z pracą prof. A. Liedego oraz projektami kodyfikacji prawa karnego), „Palestra” nr 12 z 1968 r.
- 9 CIEŚLAK Marian: Środki zapobiegawcze w projekcie kodeksu postępowania karnego, „Państwo i Prawo” nr 1 z 1969 r.
- 10 CIEŚLAK Marian: Kilka uwag o dowodzie z biegłych w projekcie k.p.k., „Palestra” nr 1 z 1969 r.
- 11 CIEŚLAK Marian: Problem gwarancji karno-procesowych na tle nowej kodyfikacji, „Palestra” nr 7 z 1969 r.
- 12 CIEŚLAK Marian: Sytuacja prawna obrońcy w świetle nowego ustawodawstwa polskiego, „Palestra” nr 8 z 1969 r.
- 13 CZESZEJKO Zdzisław: Obrona z urzędu w nowym k.p.k., „Palestra” nr 8 z 1969 r.
- 14 DASZKIEWICZ Wiesław: Przestępczość jako przesłanka procesu, „Państwo i Prawo” nr 12 z 1968 r.
- 15 DASZKIEWICZ Wiesław: Kierunki rozwoju procesu adhezyjnego, „Palestra” nr 1 z 1969 r.

- 16 EKSNER Janusz: Tymczasowe aresztowanie w projekcie k.p.k., „Państwo i Prawo” nr 3 z 1969 r.
- 17 FERENC Adam: Wznowienie postępowania w projekcie kodeksu postępowania karnego, „Problemy Praworzędności” nr 3 z 1969 r.
- 18 GABERLE Andrzej: Dwie uwagi na temat art. 11 pkt 2 projektu kodeksu postępowania karnego, „Państwo i Prawo” nr 3 z 1969 r.
- 19 HABER Jan: Podstawowe zasady procesu karnego w świetle projektu k.p.k., „Państwo i Prawo” nr 2 z 1969 r.
- 20 KAFARSKI Aleksander: Jeszcze o kierunkach rozwoju procesu adhezyjnego, „Palestra” nr 4 z 1969 r.
- 21 KAFARSKI Aleksander: Zdolność do działań procesowych w procesie adhezyjnym, „Nowe Prawo” nr 3 z 1969 r.
- 22 KAFTAL Alfred: Z problematyki obrony formalnej i materialnej w projekcie kodeksu postępowania karnego, „Palestra” nr 1 z 1969 r.
- 23 KAFTAL Alfred: Podstawowe problemy kodyfikacji prawa karnego procesowego, „Państwo i Prawo” nr 7 z 1968 r.
- 24 KAFTAL Alfred: Niektóre problemy środków odwoławczych w świetle projektu kodeksu postępowania karnego, „Palestra” nr 3 z 1969 r.
- 25 KEMPISTY Henryk: O projekcie k.p.k., „Prawo i Życie” nr 21 z 1968 r.
- 26 KEMPISTY Henryk: Ławnicy ludowi w projekcie k.p.k., „Gazeta Sądowa i Penitencjarna” nr 19 z 1968 r.
- 27 KRAUZE Zbigniew: Wyrok łączny w projekcie postępowania karnego, „Nowe Prawo” nr 2 z 1969 r.
- 28 KRAUZE Zbigniew: Zasady postępowania przed sądem, „Gazeta Sądowa i Penitencjarna” nr 4 z 1969 r.
- 29 KRUSZYŃSKI Piotr: Rozszerzyć udział ławników w orzekaniu przed sądami karnymi, „Prawo i Życie” nr 4 z 1969 r.
- 30 ŁUKASZKIEWICZ Zdzisław: Perspektywy praktyki w zakresie postępowania uproszczonego i przyśpieszonego na tle projektu kodeksu postępowania karnego, „Nowe Prawo” nr 2 z 1969 r.
- 31 ŁYCZYWEK Roman: Instytucja aresztu tymczasowego w projekcie kodeksu postępowania karnego, „Palestra” nr 1 z 1969 r.
- 32 ŁYCZYWEK Roman: Prawo oskarżonego do znajomości zarzutów, materiałów i akt sprawy w świetle nowego kodeksu postępowania karnego, „Nowe Prawo” nr 7—8 z 1969 r.
- 33 MAJEWSKI Tomasz: Uprawnienia procesowe pokrzywdzonego w procesie karnym, „Państwo i Prawo” nr 11 z 1968 r.
- 34 MAZUR Marian: Podstawowe kierunki projektu kodeksu postępowania karnego, „Nowe Prawo” nr 6 z 1968 r.
- 35 MIODUSKI Kryspin: Model postępowania rewizyjnego w polskim procesie karnym, „Państwo i Prawo” nr 8—9 z 1968 r.
- 36 MURZYNOWSKI Andrzej: Uwagi na temat modelu postępowania przygotowawczego, „Państwo i Prawo” nr 7 z 1968 r.

- 37 PONARSKI Zenobiusz: O instytucji eksperymentu w projekcie kodeksu postępowania karnego, „Nowe Prawo” nr 12 z 1968 r.
- 38 PRUSAK Feliks: Pojęcie podejrzanego w procesie karnym, „Palestra” nr 6 z 1969 r.
- 39 PRUSAK Feliks: Postępowanie przygotowawcze w projekcie kodeksu postępowania karnego, „Biuletyn Generalnej Prokuratury” nr 11 z 1968 r.
- 40 PRUSAK Feliks: Postępowanie przed sądem pierwszej instancji według kodeksu postępowania karnego, „Biuletyn Generalnej Prokuratury” nr 12 z 1968 r.
- 41 PRUSAK Feliks: Uwagi na temat postępowania odwoławczego według projektu kodeksu postępowania karnego, „Problemy Praworządności” nr 1 z 1969 r.
- 42 SADURSKI Franciszek: Przemówienie w Sejmie na temat kodeksu postępowania karnego, „Gazeta Sądowa i Penitencjarna” nr 9 z 1969 r.
- 43 SIEWIERSKI Mieczysław: Model postępowania przygotowawczego według projektu k.p.k., „Służba MO” nr 3 z 1967 r.
- 44 SIEWIERSKI Mieczysław: Postępowanie sądowe w sprawach o wykroczenia (Uwagi dyskusyjne w związku z projektem k.p.k. i prawa o orzecznictwie karno-administracyjnym), „Zagadnienia karno-administracyjne” nr 1 z 1968 r.
- 45 SIEWIERSKI Mieczysław: Kodyfikacja prawa karnego procesowego, „Państwo i Prawo” nr 7 z 1968 r.
- 46 SKRĘTOWICZ Edward: Zatrzymanie jako środek przymusu w polskim procesie karnym, „Gazeta Sądowa i Penitencjarna” nr 21 z 1968 r.
- 47 SKRĘTOWICZ Edward: Zakres międzynarodowego prawa procesowego karnego w przyszłym k.p.k., „Problemy Praworządności” nr 2 z 1969 r.
- 48 SZERER Mieczysław: Areszt tymczasowy w świetle humanizmu socjalistycznego i praworządności ludowej, „Państwo i Prawo” nr 3 z 1969 r.
- 49 ŚMIETANKA Irena: Postępowanie przed sądami dla nieletnich, „Gazeta Sądowa i Penitencjarna” nr 7 z 1969 r.
- 50 ŚWIDA Zofia: Zasady procesowe w stadium wykonawczym procesu karnego, „Nowe Prawo” nr 2 z 1969 r.
- 51 TARAS Tadeusz: Krok naprzód w kierunku kontrydiktoryjności postępowania przygotowawczego w projekcie kodeksu postępowania karnego, „Palestra” nr 3 z 1969 r.
- 52 WALTOŚ Stanisław: Problemy prawno-procesowe przemówienia prokuratora na rozprawie głównej, „Nowe Prawo” nr 5 z 1969 r.
- 53 WÓJTOWICZ Wanda: Samodzielność ustaleń sądu karnego, „Nowe Prawo” nr 2 z 1969 r.
- 54 ŻMUDZIŃSKI Krzysztof: Odrębność karnego postępowania rewizyjnego przed Sądem Najwyższym, „Państwo i Prawo” nr 2 z 1969 r.